

ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΝΤ. ΣΚΑΣΣΗ

Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ*

Mil. 165. Trin. 78. Bacch. 550 (i. ἄνωτ.). Ter. Hec. 736 (ne... faciam).
→ accurassis = accuraveris Plaut.
Persa 393. Pseud. 939^a. accurarier = accurari Plaut. Men. ξ.δ. Most. 399.

ac-curro (adc-), currī (σπανιώτ. -cucurrī), 3 προστρέχω, δρόμῳ φέρομαι πρὸς ἣ εἰς... **1.** (ἐπὶ ἐμπύχων) α) ad Alcesimarchum accurrimus Plaut. Cist. 710. puer ad me accurrat (ἐνεστώτ.) Mida (ὄνομα δούλου) Ter. Phorm. 862. equo admisso ad eum accurrat (τὸν ἵππον ἀνείξ, ἀφείξ [χαλαρώσας τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου] ἐλαύνει κατ' αὐτοῦ, ἀπὸ ὄντη-ρος ἐλαύνων ὁρᾷ κατ' αὐτοῦ) Caes. b. g. 1,22,2 (πρβλ. Cic. fin. 2,61 equo admisso). ad spoliandum corpus *Cu*, ad visendum... cadaver *Su* κ.δ.δ. in Tusculanum *Ci*, in castra b. *Al*, in sinistrum cornu *L*, in auxilium *Su*, Romam Cic. off. 3,112. in conductum Petr. 9,4. — Μετ' αἰτ. : (*Neronem*) iacentem Tac. ann. 15,53,3 (ἐπὶ ἐχθρ. σημ.).

Psyche (cadaver, epulas) *Ap*. Μετὰ διπλῆς δοτ. : accurrat auxilio suis Sall. Iug. 101,10 (πρβλ. κ. Stat. Th. 3,410) καὶ ἀπλῶς accurreo τρέχω εἰς βοήθειαν τινος Plaut. Cist. 643 : amabo, accurrat, ne se interemat (καθικετεύω, σπεύσατε εἰς βοήθειαν καὶ ἐμποδίσατέ τον νὰ αὐτοκτονήσῃ). Cist. 643. Ter. Phorm. 983. Cic. Rab. perd. 21. Verg. A 5,451. 10, 351. Ovid. f. 6,147' πρβλ. κ. in auxilium -erunt Suet. Cal. 58,6. ferendae opis gratiā αὐτ. Ner. 21,6. ad opem *Si*. Ἀπολ. : κάμνω ἐπιδρομήν, ἐφοδὸν (ἐπὶ στρατοῦ). Bell. Afr. 69,4. Tac. Agr. 37,1. **2.** (ἐπὶ ἀψύχων) istae imagines (εἰκόνες, ἰδέαι) ita nobis dicto audientes sint ut simulatque velimus (κατὰ βούλησιν) accurrant (= occurrant animo ἀναπαρίστανται αὐτοστιγμῇ) Cic. div. 2,138. accurrant imbres Stat. Th. 10,995. B) *μιτρε*. (= rem agredi). non deesse... ad aedificandam rem publicam et potius libenter accurrere Cic. epist. 9,2,5.

* Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἔτους 1958 - 1959, σελ. 500.

accursus (adc-), ūs, ā. (accuro). 1. ἐνέργεια τοῦ σπεύδειν, ἄφιξις, προσεγγισμός, προσέγγις *VM Pl Pl² St. amicorum Ta, civium Se, multitudinis Ta, populi -ūs Ta κ.ἄ.* 2. ἐσπευσμένη καὶ ἀπροσδόκητος ἔλευσις, ἄφιξις (πρὸς βοήθειαν), βοήθεια = *auxilium. subitus militum -us VM. accursū Didii pelli Tac. ann. 12,40,2. h. 4,77. inopino -ū vastare Amm. 14,2,9 κ.ἄ.*

accūsābilis, e (accuso), ἄξιος κατηγορίας (ἐνώπιον τῶν δικαστῶν). *turpitude Cic. Tusc. 4,75 ἄ.λ. (παρὰ Κικέρ. καὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μτγν.).*

accūsātio, ōnis, ō. (accuso). 1. γραφή, κατηγορία (ἐγγραφος), αἰτίασις (ἐνώπιον δικαστηρίου), ἀντ. *defensio* = ὑπεράσπισις (Cic. *Verr. 5, 151. off. 2,49*) *culpa depulsio (Cic. inv. 2,90) He Ci Se rh. Se Ta Q Ar κ.ἄ. accusationem comparare (constituere, instruere, intendere, suscipere, adornare κ.ἄ.) Ci (πρὸβλ. κ. intentare -em Tac. ann. 6,4,2 ἢ crimen Quint. 3,10,4), exarmare Pl², peragere (εἰς τέλος φέρω) Ta Pl², capessere (ἀναλαμβάνω, ἐπιφορτίζομαι) Ta, factitare Cic. Brut. 130 = *exercere -es* (ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατηγοροῦ) Tac. h. 2,10 κ.ἄ., *conflare* (μηχανῶμαι, δημιουργῶ κατηγορίαν, προξενῶ αἰτίαν κατηγορίας) Cic. *Verr. 2,116. exsequi* (δίδω συνέχειαν εἰς τὴν κατηγορίαν) *Ta, accusationes meditari Su, respondere -i Cic. Clu. 8. Brut. 271. accusationem omittere* (διαγράφεσθαι τὴν κατηγορίαν, ἐγκαταλείπω, ἀφίσταμαι τῆς κατηγορίας) *Plin. ep.**

6,31,9. Ἐπιθετ. διορισμοί: mutua (ἑλλ. = ἄντικατηγορία) = accusatio concertativa [ἀνταγωγή τοῦ Quint. 7,2,9] Quint. 3,6,75. acris (diligens, gloriosa, honesta, illustris, legitima, mala et nugatoria [ψευδής], opīma, pernicioſa, perpetua, vera) Ci, praeparata, repentina L, perſicax (ἐπίμονος, πεισματώδης) Ta. Μετὰ γεν. ὑποκειμ.: Catonis -io (ἡ ὑπὸ τοῦ K. κατηγορία) Cic. Mur. 7 κ.ἄ. κ.ἄ., mea (ἀντὶ γεν.) Cic. div. Caec. 5, Μετὰ γεν. ἀντικειμ.: -io Pompei Gic. Att. 7,8,5. M'Aquili Cic. Brut. 222. κ.ἄ. κ.ἄ. Μετὰ προθ.: accusatio in Verrem Q. Μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος: stultitiae, ingrati (οὐ., ἐπὶ ἀχαριστίας, ἀχαριστίας) Sen. contr. 2,5,17. Ἐπὶ ἄλλων: Cic. Flacc. 6 muta est huius temporis -io. 2. μτνμ.: ὁ τοῦ κατηγοροῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ λόγος. in accusationis (sc. in Verrem) septem libris Cic. or. 103 (167 πρὸβλ. καὶ 210 κ.ἄ.). Tac. dial. 21,4 ἐπ. Plin. 7,110: Aeschines... cum -em, quā fuerat usus, Rhodiis legisset. Apul. apol. 4,1.

accūsātivus 3 (accuso), 1. τῆς κατηγορίας ὅθεν ὡς *t.t.* γραμμ. accusativus (sc. casus) quia per eum aliquem accusamus Isid. or. 1,7,32' πρὸβλ. κ. Varr. 1. 8,66 καὶ 67.—Ὡς οὐσ.: **accūsātivus**, ī ā. ἡ αἰτιατικὴ (πτῶσις) Quint. 7,9,10 κ. πλθ. Paul. F. 19,15 M. 2. μετ' αἰτιατικῆς συντασσόμενος. accusativae praepositiones. Isid. or. 1,13,1 (πρὸβλ. αὐτ. καὶ ablativae praepositiones).

accūsātor, ōris ā. (accuso), κατ' ἀρχὰς ὁ ζητῶν τὸν λόγον, καὶ εἶτα ἐν

τῷ δημοσίῳ βίῳ ὁ κατήγορος, ἰδίᾳ ἐν δίκαις ποινικαῖς ἢ ἀφορώσαις εἰς τὸ δημόσιον (ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ petitōr = ὁ ἐνάγων ἐν δίκαις ἰδιωτικαῖς), πολλάκις ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ petitōr καὶ γενικῶς ἐν τῇ ἐννοίᾳ παντὸς εἵδους κατηγοροῦ. Ὅθεν 1. *accūsātor* κατήγορος, ὁ διώκων, ὁ ἐνάγων (ἀντ. reus, defensor, deprecator, patronus, iudex κ.τ.τ.) Var. Men. 377. *accusatoris* criminatio... *defensoris* purgatio Rhet. Her. 2,43. -em *firmum verumque esse oportet* Cic. div. Caec. 29 κ.ἄ. συχν. (παρὰ ποιηταῖς σπανιώτατα Phaedr. 3,10,34. Iuv. 1,161. 13,187). *accusator acer* (falsus, gravis, firmus, vehemens, molestus, verus, frigidissimus κ.τ.τ.) *Ci. subditicius Am.* *Accusator alicuius* (π.χ. eius [Sthenii], Dolabellae, mei) *Ci.*, *collegae L.* non *Siculorum* *defensor non tuus -or Ci.*, *accusatorem capitis sui ac iudicem esse L.*, *parricidii L.*, *fur -or proditionis Sen rh.*, *antiquitatis* (καταφρονηταί) Petr. 88,6. *accusatorem* ponere, *constituere Ci.*, *corruptere*, *instruere Ci Ta.*, *moliri*, *parare Ta* κ.ἄ.ἄ. *subscribere odiis accusatorum Hannibalis* (βοηθῶ συνυπογράφων τὸ κατηγορητήριον τῶν μισούντων τὸν Ἀννίβαν) Liv. 33,47,4. 2. *καταμνηστὴς*, *συκοφάντης* = *delator*. Tac. h. 4,40,44. ann. 2,28,4. 4,21,1. 4,36,5. *omnes -e domestico* (δηλ. *servis delatoribus*) *liberasti* Plin. paneg. 42. Suet. Aug. 66,4. Iuv. 1, 161 (ἰ. ἀνωτ.). Ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ, κατήγορος: Cic. part. 110: ac-

cusatorem pro omni actore et petitore appello. ἐπ. Mil. 35.

accūsātōriē, ἐπίρρ. (*accusatorius*), κατηγορικός. Latine (ὄχι μὲ τὴν σημασίαν εἰς λατινικὴν γλῶσσαν) *me scitote non accusatorie loqui* (πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι σᾶς μιλῶ ἐλληνικὰ [οὕτω θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς σήμερον, τ.ἔ. σαφῶς, ἀπλῶς, κατὰ γράμμα, κατὰ κυριολεξίαν] οὐχὶ μὲ γλῶσσαν καὶ τρόπους ποὺ συνηθίζουν οἱ κατήγοροι) Cic. Verr. 4,2. *non agam tecum accusatorie* (ὥς κατήγορος, μὲ τὸ πάθος ἐνδὸς κατηγοροῦ) *nihil fingam* (οὐδὲν θὰ ἐπινοήσω, τίποτε δὲν θὰ φαντασθῶ, τίποτε δὲν θὰ πλάσω μὲ τὴν φαντασίαν μου) Cic. Verr. 3,164. *iam illud quam accusatorie* (μὲ ποῖον κατηγορικὸν τόνον sc. egit) *quod... crimen miscuit* Liv. 40,12,6. *πρβλ. κ. Sen. contr. 2,5,20* *maligne et -e 'nihil' inquit 'ego isti narraveram...'* (κακεντρεχῶς, μοχθηρῶς καὶ μὲ κατήγορον τρόπον ἢ ὕφος...).

accūsātōrius 3 (*accusator*), κατηγορικός, τῆς κατηγορίας, τοῦ κατηγοροῦ. *accusatorio animo nomen alicuius deferre* (κατηγορῶ τινα μετ' ἐχθρικῆς διαθέσεως, μετὰ πνεύματος ἐκδικητικοῦ, κακεντρεχῶς) Cic. Clu. 11 (πρβλ. *spiritū* Liv. 2,61,7, *voce* [μετὰ τόνου ἀπειλητικοῦ] αὐτ. 45, 10,8), *artificium* (τέχνασμα, μηχανορραφία) Cic. S. Rosc. 49. *consuetudo* (ἡ συνήθης μέθοδος τῶν κατηγορῶν) Cic. Verr. 5,19 (πρβλ. *ius et mos* αὐτ. Flacc. 14). *lex* (νόμος, κανὼν, συνήθεια, ἔθος τῶν κατηγορῶν) Cic. Mur. 11. *accusatoriam*

vitam vivere (διάγω τὸν βίον διαρκῶς κατηγορῶν) Quint. 12,7,3. -iā usus pugnacitate (μετὰ πολεμικῆς ὁρμῆς ἢ μετὰ πολεμικότητος [ἐνὸς] κατηγοροῦ) Sen. contr. 1,2,16.

accūsātrīx, īcis θ. (accusator), ἡ κατήγορος. Plaut. As. 513. Trai. Plin. ep. 10,60.

accūsito 1 (θαμ. τοῦ accuso), ὀίπτω τὸ σφάλμα ἐπὶ τινος, αἰτιῶμαι τινα. nīl (= nihil) erit quod deorum ullum accusites (δὲν θὰ ἔχῃς δικαίωμα νὰ αἰτιάσαι τοὺς θεοὺς) Plaut. Most. 712. **δ.λ.**

ac-cūso (ἐκ τοῦ accusso). Α) κυρ. μεμψιμοιρεῖν τινι ἐπὶ τινι ἢ ὅτι..., κατηγορῶ, παραπονοῦμαι, ἀποδίδω εἰς τινα μορφήν, συν: reprehendo, vitupero, obiurgo, queror (conqueror), invehor in alqm. ἀντ.: excuso, purgo, culpā libero, laudo. 1. alqm: quid me accusas si facio officium meum? Plaut. Asin. 173. qui quom hunc (sc. ἐμὲ τὸν ποιητὴν Τερέντιον) accusant Naevium Plautum Ennium accusant. Ter. Andr. pr. 18 ἔπ. Cic. καὶ ἄ. συχνάκις. Μετὰ δηλώσεως τῆς κατηγορίας: avaritiae (temeritatis, segnitiae) L. alqm de aliquo (Cic. Att. 1,3,3 de te), de litterarum missione, de negligentia epistolarum, hac de re Ci, quam ob rem Ter. Hec. 205. si id me non accusas P (πρβλ. Cic. ep. 14,1,4. Ter. Haut 352). 2. alqd: tuam fidem (τὴν καλὴν σου πίστιν) P. Cic. Att. 3,15,7. Liv. 9,11,5. virtutem eorum Sis. hist. 108. fortunas (τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης) vestras (ἐμφαντικώτερον τοῦ fortunam

ὡς Liv. 5,11,14 κ.ά.) Cic. S. Rosc. 57 (ἀλλὰ παρὰ Πλαύτῳ ὁ πλθ. πάντοτε = τύχη *Schicksal*), philosophiam Ci, priorem vitam (poëticam) Ta, senatus consultum Pl². Ἐπὶ ἐλατιώματος, κακοῦ τινος, ψέγω: ambitum (παράνομον σπουδαρχίαν) Cic. Mur. 67 (populi culpam αὐτ. Planc. 9. populi temeritatem Sest. 122. luxuriam Cael. 29. Val. Max. 9,1 prol., supra... corruptelas... iniquitates Tusc. 4,75), avaritiam perfidiamque Lysandri N. vitia patris Serh. — Μετὰ τοῦ quod + ὑπ. Cic. Verr. 3,17. 5,102 κ.ά. Caes. g. 1,16,6. Sall. Cat. 40,3. Liv. 37, 24,10. cur + ὑπ. reprehendo et accuso cur... quicquam novi feceris Cic. Verr. 3,16 quod me saepe accusas cur hunc meum casum tam graviter feram (συχνάκις μὲ μέμφεσαι ὅτι τόσον κακῶς φέρω τὴν παροῦσαν δυστυχίαν μου) Cic. Att. 3,13,2. Τῇ προσθήκῃ τῆς γεν. τοῦ ἐγκλήματος: cum eam (sc. cupiditatem) ...tamquam capitis accuset (ὡς θανατικὴν καταδίκην, ὡς ἀξίαν θανάτου) Cic. fin. 2,27. Μετὰ τοῦ tamquam + ὑποτ.: accusas... cocum tamquam omnia cruda attulerit. Numquam sic ego crudus ero (Δογοπαίγνιον: καθιστᾷς ὑπεύθυνον τὸν μάγειρον ἐπιπλήττων ὅτι προσεκόμισεν ὦμα [κακοψημένα] τὰ φαγητά. Οὕτω ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω τὸν στομάχον βεβαρυνμένον) Mart. 3,13,3. Β) *t.t.* δι-καν. (κυρ. καλῶ τὸν κατηγορούμενον νὰ ἀπολογηθῇ [νὰ δώσῃ λόγον] ἐνώπιον τῶν δικαστῶν (apud iudices) διὰ ποινικὴν πράξιν (ad causam publi-

cam ἢ ἀπλῶς publice dicendam pro-
voco =) ὑπάγειν τινὰ εἰς δίκην, εἰς
τὸ δικαστήριον (κατηγορῶ δημοσίῳ),
ἐγκαλεῖν τινι, διώκειν τινὰ τινος, γρά-
φεσθαι τινὰ τινος (συν. nomen defer-
re, in iudicium vocare ἀντίθ. alqm
defendere, causam dicere (ἀπολογεῖ-
σθαι, τὴν δίκην εἰπεῖν [ἐπὶ τοῦ κατη-
γορουμένου ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ συνηγόρου
του]) καὶ alqm damnare κ.τ.τ.). 1.
ἀπολ.: finem accusandi facere *Ci*
κ.ἀ. 2. alqm (ἢ αἰτ. τίθεται ἢ νοεῖ-
ται) *P Lucil He Ci C N O Se rh*
L Ta Su Cu Iu. 3. accuso α) μετὰ
δηλώσεως τοῦ ἐγκλήματος κατὰ πτώ-
σιν γενικὴν (πλὴν οὐδέποτε τίθεται
ἢ γεν. criminis ἀλλ' ἢ ἀφαρ. cri-
mine [προβλ. καὶ iudicio, nomine]
πρὸς ἣν συνάπτεται καὶ γενικὴ τοῦ
ἀδικήματος). suis criminibus, eādem
fere lege et crimine *Ci*, crimine
Pario (διότι ἐγκατέλιπε τὴν πολιορ-
κίαν τῆς Πάρου) *Nep. Milt.* 8,1.
crimine veneni *Ci*, invidiae crimi-
ne *N*, incesti crimine (ἐπὶ μοιχείᾳ)
VM. Καὶ ἀπλῶς μετὰ γενικῆς: ambi-
tūs (διώκειν τινὰ σπουδαρχίας) *Ci*,
caedis (incesti, adulteri) *Sen. rh.*,
rei capitalis (ὑπάγειν τινὰ θανάτου)
Cic. Verr. 2,68 = capitis (κατηγο-
ρεῖν τινος θάνατον) *Ve N Ci Ap.*
magiae *Ap.*, proditiōis (κατηγο-
ρεῖν τινος προδοσίαν, κρίνειν ἢ διώ-
κειν ἢ ὑπάγειν τινὰ προδοσίας) *N*,
coniurationis (matricidii) *Ci*, ma-
tronas probri accusare *L*, sacrile-
gii *Q*, pecuniae captae (δωροδοκίας
κ.ἐ. δωροληψίας) *Liv.* 38,51,2 καὶ
56,8. rei publicae laesae, maiesta-
tis *Ci*, maiestatis laesae (ἐπὶ ἀδι-

κήματι τῆς πολιτείας, ἀσεβείας εἰς
τὴν πολιτείαν) *Sen. rh.* Μετὰ προ-
θέσ. α) τῆς de: de beneficiis (φαρ-
μακείας, ἐπὶ φαρμακείᾳ) *Cic. S.*
Rosc. 90 (προβλ. beneficii damnari
Tac. ann. 12,66,4), de pecuniis
repetundis (παρανόμου ἀργυρολο-
γίας, κακώσεως ἐπαρχίας) *Cic. Rab.*
Post. 9. de civitate *Cic. Balb.*
52. de vi *Cic. Sest.* 90 ἐπ. *Sen.*
contr. 7,2,9. *Apul. apol.* 47,1.—
b) τῆς in+ἀφαρ. (τῆς λέξεως res ἢ
ἢ οὐδ. ἄντων.: *Cic. Verr.* 3,206.
Sull. 63. *Sest.* 90· c) τῆς ob: quam
ob rem accuser nescio *Ter. Hec.*
205. quam ob rem eum... accuses
Cic. div. Caec. 62. ob dementia
(ob adoptionem) *Sen. rh.* d) τῆς
propter: propter alicuius iniurias
Ci. e) τῆς inter: inter sicarios (δο-
λοφονίας, ἐπὶ δολοφονίᾳ) *Cic. S.*
Rosc. 90 (μόνον ἐνταῦθα καὶ ἄντ.
inter sicarios defendere ὑπερασπί-
ζω τινὰ ἐπὶ δολοφονίᾳ [ἐγκαλούμε-
νον] αὐτ. *Phil.* 2,8). β) μετ' αἰτ.
οὐδ. ἄντων.: id, quod (nihil, il-
lud) *Ci* (προβλ. κ. *Apul. apol.* 30,2.
γ) μετὰ προτάσεως εἰσαγομένης διὰ
τοῦ quod (ὅτι) + ὑποτ.: *Cic. fin.*
1,24. *Balb.* 52. *Nep. Them.* 8,2.
Sen. rh. VM Q *Apul. apol.* 10,3
(καὶ μεθ' ὁριστ. *Amm.* 29,3,7) ἢ διὰ
τοῦ quia+ὑποτ.: *Quint.* 9,2,80. δ)
μετ' ἀπρομ.: *Rhet. Her.* 2,43. *Tac.*
ann. 4,22,4. accusantibus... viola-
tum (sc. esse) ab eo thesaurum
Aesculapii αὐτ. 14,18,1. ε) μετὰ τοῦ
quasi (ἢ ut) + μτχ. ἢ ἐπιθέτω: eum...
tamquam seditiones moventem
accusarunt *Val. Max.* 4,1,6. inno-

centem... tamen accusas ut nocentem Apul. apol. 52,4 (πρβλ. ut inclinatatos in provinciae partem Amm. 28,6,29. ut furem αὐτ. 18,1,14). Σημ. Ἐνίοτε τίθεται ὁ τόπος ἢ τὰ πρόσωπα ἐνώπιον τῶν ὁποίων γίνεται ἡ κατηγορία π.χ. accusare apud Amphictyonas (apud bonorum emptores, apud iudices), apud populum *Ci L*, ad populum *Ci L*, ad subsellia Cic. Clu. 93. pro rostris *VM*, apud censores *VM* κ.ἄ.ἄ. 4. *t.t.* γραμμ. : casus accusandi (ἡ τετάρτη πτώσις, ἡ αἰτιατικὴ τῶν γραμματικῶν) Varr. l.l. 8,66. Ἰδ. accusativus.

Acdei, ἰ. Agdei.

Acē, ἰ. Acce.

Acelum, ἰ, οὐ. Ἄκελον (*Πτολ.* [κ. Ὁκελον? Ἄκεδον?], ἡ νῦν *Asolo*, πόλις τῆς Βενετίας εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἄλπεων (μεταξὺ τοῦ ποτ. Plavis καὶ Silis), Plin. 3,130.

acentētus 3 (ἀκέντητος), ἀκηλίδωτος, ἄνευ στιγμάτων (ἄνευ κηλίδων, ἄνευ ἐλαττώματος), *crystalla* (ἀγγεῖα ἐκ κρυστάλλου) Plin. 37,28 (Ἰδ. punctum, centrum καὶ sal).

aceo, υἷ, 2 (2. acer), δέξω (εἶμαι ξινός, ἔχω γεῦσιν ὄξους. Cato agr. 148,1 (ἐπὶ οἴνου).

acephalus, -um ἀκέφαλος Macr. sat. 5,14,1. Καὶ οὐσ. **Acephali**, ὄνιον ἄ. Ἀκέφαλοι (αἰρετικοὶ) Isid. or. 5,39,39.40. 8,5,66.

1. **acer**, eris, οὐ. (πρβλ. ἄκαστος ἐκ τοῦ *ἄκαρ-στος=) ἡ σφένδαμος (τὸ δένδρον καὶ τὸ ξύλον ὡς ὕλη, τουρκ. *πουδάκ*). α) δένδρον Ovid. m. 10,95. Plin. 16,66. 69.74 κ.ἄ. β) τὸ

ξύλον τῆς σφενδάμου (λίαν ἐκτιμώμενον διὰ τὰς ὠραίας φλέβας του) Ovid. am. 1,11,28. Plin. 16,68.

2. **ācer**, acris aere μ²*Y Ci* κ.ἄ. (ἐκ ὁ. ac- [πρβλ. ἀκά- ἡκῆ- ἡκῆς = ὄξυν *Ἡσύχ.*] ἐξ οὗ ἄceo- ἄcies- ἄcus- ἄcuo κ. ἀκίς- ἄκρος- ἄκων [= ἀκόντιον]). **I.** κυρ. περὶ ἀντικειμένων καταληγόντων εἰς ὄξυν (π.χ. ὀπλων κ.τ.τ.), ὄξυν (*μυτερός, κοπιτερός* κ.λ.π.). arma Lucil. 373. Sall. h. 4,69,20. telum Trag. inc. 78 (*L, Pl*), ferrum *Ta*, ferramentum *Pl*, mālae (γνάθοι) canum *Vr*, thyrsus *Lu*, spinae *Ap*, scopulus *St*, mons Mart. 10,103,4. litterae acriores (ἀντ. hebetiores) Quint. 1,11,4. Προληπτ. : acris tendunt arcūs (ἐντείνουσι μετὰ μεγάλης ἐντάσεως τὰ τόξα) Verg. A 7,164 (intendunt αὐτ. 9,66,6). *Μιφρ.* stimulos acres sub pectore vertit Verg. A 9,718. acres subiectat lasso (*sc. tibi*) stimulos (= calcaria) Hor. s. 2,7,94 (πρβλ. Tac. h. 1,15 κ.ἄ). acerrima incitamenta ([ἐπὶ προσώπων] ὑποδανλισταὶ [οἱ οἱ φονεῖς τοῦ Γάλβα]) Tac. h. 2,33. — Ὡς οὐσ. **acre**, acris οὐ. ridiculum acri fortius et melius magnas plerumque secat res ([ἐν] ἀστεῖον, [μία] ἀστειολογία τέμνει [κρίνει ἀποφασιστικῶς, λύει] ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ [πολλάκις] καλύτερον ἢ ἡ στρουφνότης [ἡ αὐστηρότης, ἡ βία] μεγάλα ζητήματα) Hor. s. 1,10,14 (πρβλ. Quint. 6,3,9). — **II.** *μιφρ.* περὶ ἀντικειμένων ἐρεθιζόντων τὰς ἐξωτερικὰς αἰσθήσεις καὶ περὶ αὐτῶν τούτων τῶν ἀντικειμένων : ὄξυν, δριμύς κ.τ.τ. α) ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν : δριμύς, στυ-

φός, ὑπόξυς, ὑπόξινος (ἀντ. mollis, lenis, dulcis, amarus, salsus Plin. 15,106). cера *Lucil*, acetum (ὄξος δορυμν) *Vr. frg.* Hor. s. 2,3,117. *Ce*, cibus *Ce*, rapula (ῥαπανογόγυλα, ῥέβες) *H*, radīces (ῥαφανίδες, ῥαπανάκια) *H*, acre Falernum (ὄξινος Φαλ. οἶνος) Iuv. s. 13,216 καὶ ὡς οὖς. **acria**, ium, οὖ. τὰ δρεκτικά [πικάντικα] ἐδέσματα. ut est (π.χ.) sinapi, cера, alium *Vr. frg.* (*Εντεῦθεν = δορυμνῆς [τροφῶν καὶ χυμῶν τοῦ σώματος], δξύτης: in cibus Plin. 11,282), dulcibus cibus acres acutosque miscere Plin. ep. 7,3,5. a lenibus cibus ad acres ab acribus ad lenes transire Cels. 3, 16. longe maiora et acriora (οὖς.) repetens Vell. 7,6,2 (ιδ. κατωτ. B 3 γ τέλ.) πρβλ. καὶ lactuca innatat (ἐπιπλέει, ἀντ. sedet ὡς ἐν sat. 2,2,73) acri post vinum stomacho (δοτ., κατ' ἄλλους ἀφαιρ.· εἰς τὸν μετὰ οἶνοποσίαν χαλασμένον [μὲ ξυνίλες] στόμαχον) Hor. s. 2,4,59. β) ὡς πρὸς τὴν αἴσθησιν: δξύς, δάκνων, δορυμνός (καυστικός, διαπεραστικός, σφοδρός κ.τ.τ.). hiems acris (χειμῶν δορυμνός δάκνων) *P Lu* Hor. c. 1,4,1 (ἀλλὰ hiems acer [θηλ. ἀντὶ acris, ἰ. ἐν τέλ.]), frigus (pruina) *Lu L* (πρβλ. penetrabile frigus τοῦ βορρᾶ Verg. g. 1,93); ventus (σφοδρός, δυνατός) *L Cu Se*. tempestates (ψυχὸς τῆς κακῆς ὥρας [= ἐποχῆς] τοῦ ἔτους) Hirt. 8,5,2. sol (καυστικός· πρβλ. δξύς ἡ ἥλιος Όμ.) Lucr. 6,850 (Hor. sat. 1,6,125 πρβλ. κ. potentia solis [ἡ μεγάλη, ἡ καυστικὴ δύναμις, ἡ καυστικότης τοῦ ἡλίου Verg. g. 1,92),

sis (σφοδρά, βασανιστικὴ δ.) Tib. 1,3,77. fames acer (θηλ. ἀντὶ acris, ἰ. ἐν τέλ.) Naev. ep. 54. annona (δεινός λιμός, πολὺ μεγάλη σιτοδεία) Tac. ann. 4,6,6 (πρβλ. acriorem causam inopia pecuniae faciebat et annonae caritas [ὑπερτίμησις τῶν τροφίμων] Cic. ad Q. fr. 2,5,1. morbus (βαρεῖα, δεινὴ) *P Pl*, febris (σφοδρός) Sen. nat. 4,13,11. pestilentia Curt. 9,10,13. dolor corporis (σωματικὸς πόνος) cuius morsus est acerrimus *Ci*. — γ) ὡς πρὸς τὴν ἀκοήν: δξύς, διαπεραστικός = acutus, ἀντ. hebes. increpare (καταμέμφεσθαι, ἐπιπλήττειν) voce acri (μετὰ τόνου αὐστηροῦ) Lucr. 3,953 (πρβλ. vocem acriorem Quint. 11,3,162 καὶ ἀντ. vox iucundior Quint. 11, 3,178). cervi acerrimi auditūs (δξύτατης ἀκοῆς) Plin. 8,114. hinnītus Sil. 4,96. 10,458 (πρβλ. hinnitu acuto Verg. g. 4,409). *Μιτρο*. λιγυρός, λιγύφθογγος, μελφδικός. acri tibiā Hor. c. 1,12,1. δ) ὡς πρὸς τὴν δρασιν ἢ τὴν ὄψιν: δξύς (διαπεραστικός), συν. acutus, ἀντ. hebes. oculorum (ἢ videndi Cic. de or. 2,357) sensus est acerrimus (πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 250 D) Cic. fin. 2,52. oculi... acres atque acuti Cic. Planc. 66 (ἀντ. aures hebetiores *Ci*), lumen (περιληπτ. = oculi) Ovid. m. 15, 580 (= oculos acerrimi visūs Plin. 8,94)· ἐντ. βλοσυρός: oculis micat acribus ignis (σπινθήρες ἐκπηδῶσιν ἀπὸ τῶν βλοσυρῶν, πλήρων ὀργῆς ὀφθαλμῶν [τοῦ Τύρνου]) Verg. A 12,102. furiosus voltus et acer Lucr. 6,1184 (πρβλ. Hor. c. 1,2,39:

acer voltus [βλοσυρὰ ἐξηγριωμένη ὄψις]. Ἐπίσης splendor acer (ἐκθαμβωτικὴ λαμπρότης) Lucr. 4, 304. acrior Caniculae rubor (ἐρυθρότης τοῦ Σειρίου δυνατὴ [ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὀλιγώτερον ὥς πρὸς τὸ χρῶμα ἐρυθρὰν τοῦ Μαρτίου [Martis remissior]] Sen. nat. 1,1,7 (πρὸβλ. ἡμέτ. Σείριος δὲ ἐλλάμπων Ἀρχιλ. 55). acriā visu (δξέα, ἐκτυφλωτικὰ) Lucr. 4, 709 (πρὸβλ. 4, 329). *carbunculi* (ἀνθρακες λίθοι τῶν πολυτίμων) masculi acriores (λαμπρότεροι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς feminae languidius refulgentes) Plin. 37, 92. Ἐπὶ ὀφθαλμῶν : (ἐπὶ εἰκόνας τῆς Δικαιοσύνης) luminibus oculorum acribus Gell. 14, 4, 2. oculis (κυνῶν) acri lumine radiantibus Colum. 7, 12, 4. ε) ὥς πρὸς τὴν ὀσφρησιν, βαρὺς, βαρύνσμος, δυνατός, διαπεραστικός = gravis, odore gravis. Plin. 12, 81 κ.ἀ. odorem... acrem Lucr. 4, 124. acerrimo gravique odore sulphuris (ἀποπνικτικὴ, δεινὴ βαρεῖα ὁσμὴ τοῦ θείου) Ap. (πρὸβλ. *Lucr. 6, 747 : acri sulphure). nidor (βαρεῖα [δυσάρεστος] ὁσμὴ) Lucr. 6, 791. unguentis... summā et acrimā suavitāte conditis [μύρα πάρα πολὺ δυνατῆς [διαπεραστικῆς] εὐωδίας [εὐαρέστου ὁσμῆς] Cic. de or. 3, 99 (ἀντ. unguenta moderata ἐλαφρῶς εὐωδιάζοντα, ἐλαφρὰς [λεπτῆς] εὐωδίας Cic. αὐτ.). *Μτρο. naribus* (ἀφαιρ.) acres... canes (κύνες λεπτοτάτης ὀσφρήσεως, εἰς ἄκρον ἀνιχνευτικοί, εὗρινες) Ovid. m. 7, 806. B) ἐπὶ ἀντικειμένων ἐρεθιζόντων τὰς ἐσωτερικὰς αἰσθήσεις ὥς καὶ περὶ τῶν αἰσθημάτων τούτων.

1. δξὺς (κεντρίζων, σουβλερός) δάκνων, ὀδυνηρός, ἀλγεινός. aegritudo P κ.ἀ. curae Vr (Verg. g. 3, 538), dolor (ἄλγος, ἀλγηδών, πόνος σωματικός) Lu Ci Pr S Verg. A 11, 645 κ.ἀ. memoria (ὀδυνηραί, θλιβεραὶ ἀναμνήσεις) Tac. ann. 15, 68, 4, 18. κατωτ. 2). 2. ἐπὶ πνευματικῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἐξωτερικεύσεων αὐτῶν. Ὁξὺς, δξύνους, λεπτὸς (φίνο)ς κ.τ.τ. = acutus. iudicium acrius et certius (ἀσφαλεστέρα βεβαιότερα) Cic. de or. 3, 183 (πρὸβλ. peracre iudicium Cic. epist. 9, 16, 3). ingenia acuta atque acria Cic. de or. 3, 79. vir acri ἢ acerrimo ingenio (δξύνους, δξυνούστατος) Cic. or. 18. memoria (μνήμη δξεῖα, ἰσχυρά, καλὴ) Cic. de or. 2, 357 (= bona memoria Ci, ἀντ. hebes memoria ἀμβλεῖα, ἀσθενὴς Cic. ξ.ἀ.) ἀλλὰ παρὰ Τακίῳ (ξ.ἀ.) acrem memoriam sui (ἐαυτῶν) relinquunt (θλιβερὰς ἀναμνήσεις). acerrima consilia (πλήρεις ἐνεργείας, ἀποφασιστικαὶ συμβουλαί) Cic. Att. 15, 6, 3 (ἀντ. inertissima) ἀλλὰ acria consilia κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ cauta Tac. ann. 11, 29, 2 (ἰ. κατωτ. 3 γ). Ἐπὶ φιλοσόφων, σοφιστῶν : Cic. or. 172 (περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους) Apul. apol. 53, 6. Gell. 5, 3, 7 (περὶ τοῦ Πρωταγ.), 3. Ὡς ἡθικὴ ἰδιότης : α) (ἐπὶ θελήσεως) ἐνθερμος, φλογερός, διάπυρος, ζωηρός, δραστήριος, ἰσχυρός, ἐπαγρυπνῶν, ἐνεργητικός, ἐπιμελής, φίλεργος, φιλόπονος (ἀντ. iners). impigrum atque acre ingenium Sall. Iug. 7, 4. animus (πνεῦμα ζωηρὸν) Cic. de or. 2, 84. acerrimus civis (λίαν

ἐνθερμος πατριώτης) *Ci*, in petendo (ἐν τῇ ὑποψηφιότητι) *studium est acerrimum* (ἡ σπουδή, τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι πολὺ ζωνρόν, ἀπαιτεῖ [πάντοτε] μεγάλην δραστηριότητα, ἐνεργητικότητα) *Cic. Mur. 46, testis (defensor) Ci, duces Ta*. Ἰδίᾳ πολεμικός, πολεμιστής, γενναῖος ἐν τῇ μάχῃ. *miles Vr Ci H* κ.ἄ. *exercitus VM Fl*, *equus* (ἵππος πολεμιστής) *Verg. A 8,3* (πρβλ. *equis* αὐτ. *g. 3,8* καὶ Ὀμηρικών : ἱπποσύνη πεποιθώς). β) (ἐπὶ χαρακτῆρος), βίαιος, εὐόργιστος, σφοδρός, αὐστηρός, σκληρός, ἄγριος (ἀντ. *modestus, quietus, lenis, mitis, mollis*). *uxor acerruma* *Plaut. Merc. 716*, ἐπ. *Cic. Verr. 5,76. pater* (σκληρός, ἀκαμπτος, ἀντ. *lenis ἐπιεικής, μαλακός*) *Ter. Phorm. 262. accusator* (δριμύς) *Ci*. — Ἐπὶ ζώων : ἄγριος, ἐπιθετικός. *apri acres* *Hor. ep. 2,32. lupus* *Hor. ep. 2,2,29. canis acer* (ἄγριος) *Sen. dial. 2,14,2* (ἀλλὰ παρ' Ὀρατίου, *epod. 12,6* = μετὰ θινὸς ἀνιχνευτικῆς, ἰχνευτικῆς, εὐρινος κύων), κ.ἄ. — Ἐπὶ ἀγρίας ὄψεως τῶν ἀνθρώπων : *furiosus volutus et acer* *Lucr. 6,118* (πρβλ. *Hor. C. 1,2,39 : volutus acer in hostem*). Ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν : *ira Lu V O* κ.ἄ. *amor gloriae* (φιλοδοξία ἀκατάσχετος) *Cic. Arch. 28. acri amore* (ἐπὶ σφοδροῦ ἔρωτικοῦ πάθους) *Verg. A 12,392* (*Tib. 2,6,15. Tac. ann. 13,46,3. dolor* (δδύνη, λύπη, ψυχικὸς πόνος) *Verg. A 2,3. 7,291* κ.ἄ., *cupiditas* (τοῦ μαθεῖν τὰ ἀγνωστα) *Sen. contr. 4 praef. 1* (πρβλ. *Cic. Verr. 4,39* κ.ἄ.), *libido acrior... nostrā* (ὁ ἔρως

τῶν γυναικῶν εἶναι σφοδρότερος, πλεον ἀχαλίνωτος ἢ ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν) *Ovid. ars 1,342* (πρβλ. καὶ *acrior ad Venerem cupido* [τῆς γυναικὸς] *Curt. 6,5,32. desiderium L, odium Ci VM Ta*. γ) ἐπὶ ἀφηρημ. πραγμάτων καὶ παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ συγκεκριμένων : *consilia* *Cic. Att. 15,6,3. Tac. ann. 11,29,2* (ἰ. ἀνωτ. Β 2). *militia* (δεινὴ στρατεία) *Hor. c. 1,29,2. 3,2,2. bellum* (*supplicium* σκληρὰ τιμωρία) *Ci*, *nox omnium temporum coniurationis acerrima* (νῦξ τὰ μάλιστα πασῶν κρίσιμος, χειρίστη, τρομερὰ) *Cic. Sull. 52. Οὕτω καὶ acres potores* (γενναῖοι οἰνοπόται) *Hor. s. 2,8,36* πρβλ. καὶ *rocula acra* (ποτήρια οἴνου ἀκράτου ἢ μεγάλα ποτήρια [πρβλ. *capaciores scyphos* *Hor. epod. 9,33*], ὁπότε τὸ ἀντίθετον *modica* σημαίνει ἢ ποτήρια οἴνου κεκραμένου ἢ ποτήρια ἐλάσσονος χωρητικότητος) *Hor. s. 2,6,69. 4. ἐναργής. imagines firmas et acres* (ἐναργεῖς, ζωνραὶ) *Rhet. Her. 3,35* (ἀντ. *imbecillae et infirmas*). *imagines agentes* ('δραστικά' ἐκφραστικά)... *acres* (ἐναργεῖς, καλῶς διαγεγραμμέναι), *insignitae* (χαρακτηριστικά, σαφῶς διακεκριμένα) *Cic. de or. 2,358*. — Ἐν τῇ ῥητορ. : δξύς, πολεμικοῦ πνεύματος, πολεμικός. *genus dicendi acre acutum Ci Q*. *Eprius acri eloquentiā* (δρμητικὸς καὶ δυνατὸς ἐν τῇ πολεμικῇ) *Tac. ann. 16,22,14. Σύντ. : 1. μετὰ προθ. : α) μετὰ τῆς ad+ὀνόματι ἢ γερονδ. : Ci Se Cu Pl Ta*. β) μετὰ τῆς contra (αλqđ, alqm) *Ci Se Am*. γ) μετὰ τῆς pro :

Flor. 1,18,26 (μόνον ἐνταῦθα). δ) μετὰ τῆς in + alqm *L Se Ta* ἢ τῆς in + ἀφαιρ. γερουνδ. (in rebus gerendis, in dicendo κ.τ.τ. *Ci* κ.ἄ. 2. μετὰ πτώσεων: α) μεθ' ἀπλῆς ἀφαιρ.: equis (cursibus, armis *V*, unguibus, dentibus *H*, naribus canes *O*, impetu atque animis *L*). β) μετὰ γεν.: belli (= in bello) *Ve*, militiae *Ta*. 3. μετ' ἀπρμφ. = ἱκανός, ἐπιτήδειος νὰ... *Cydnus iuga Pyrenes... acer metiri* (ὄρειβάτης) *Sil*. 3,338.

→ acer ὥς θηλ. *Enn.* ann. 471 hiems acer καὶ fames acer *Naev.* ep. 54. — acris ὥς ἄρσ. *Enn.* ann. 400 somnus acris *probl.* κ. *Cels.* 8,4. 337,21 (*D*). *Col.* 12,17,2. — **acre** (αἰτ. οὐ.) ἀντὶ τοῦ acriter *Sall.* h. frg. 4,76. *Pers.* 4,127. *Apul.* m. 10,32.

aceratos, πλθ. -toe, ἀκέρatoi ἄνευ κεράτων (ἄνευ κεραίων). *cochleae* *Plin.* 30,46 (ἐλλην.).

acerātus 3 (3 acus), ἀχυρώδης, ἡχυρωμένος, μετ' ἀχύρου μεμειγμένος. *caenum* *Lucil.* 291. *lutum* *Paul.* - *F.* 20,10. Ἰδ. καὶ *acerosus*.

acerbē, ἐπίρρ. (acerbus), μΣ (*Ci Ca S L Pl² G Ma Am*) καὶ *Y* (*Ci C Su*), αὐστηρῶς, δεινῶς, χαλεπῶς, πικρῶς, δριμέως συν.: asperere, graviter, moleste, acriter, dure, crudeliter, ἀντ.: leniter, molliter. Σύντ.: α) μετὰ δῆματος: acerbe (μετὰ λύπης) *facere Ci*, -e ferre (κνρ. κ. μτφρ.) χαλεπῶς, βαρέως φέρειν *Ci*, dolere... et -e ferre (μεγάλην λύπην καὶ στενοχωρίαν αἰσθάνομαι) *Cic. Planc.* 1 (*probl.* κ. graviter et acerbe ferre

Cic. div. in Caec. 4. *Caes.* g. 7, 17,4 κ.ἄ.). acerbe (μετὰ πικρίας) *indigneque mori Cic. Clu.* 42 (*probl.* acerbe [μετὰ δριμύτητος, σκληρότητος] et asperere exigere *Sen. dial.* 12,17,2, *probl.* κ. *Cic. Tusc.* 1,93). moleste et acerbe accipere *b. Hisp.* 30,4. -e agere (σκληρῶς, τραχέως) *Cic. Verr.* 5,19 *L* κ.ἄ. acerbissime crudelissimeque dicere *Caes. civ.* 1,2,8 καὶ ἄ.ἄ. β) μετ' ἐπιθ. (ἀπαξ μόνον). acerbe severus in filium *Cic. off.* 3,112.

acerbitās, ātis, θ. (acerbus), 1. στυνφνὴ γεῦσις, στυνφότης (καρφῶν ἁώρων *probl.* *Plin.* 15,52 [ἐπὶ ἀγριομήλων] *Cic. Planc.* 92: ἐντ. βαρεῖα ὁσμὴ *Amm.* 23,6,17). 2. μτφρ. (ἐν. κ. πλθ.) α) (ἐπὶ προσώπων κ. πραγμάτων) δεινότης, σφοδρότης, δριμύτης, τραχύτης, σκληρότης, ὁμότης, αὐστηρότης κ.τ.τ., ἀντ.: comitas, lenitas, aequitas. acerbitas animi (τὸ δξύθυμον, δξύθυμία, δξύς χαρακτήρ) *Ci*, inimicorum *C Cu*, morum (ὁμότης) *Ci VM Su*, naturae (ἐπὶ δογίλου) *Ci* (καὶ ἐπὶ σκληροῦ *Am*). adversariorum (senatoris) *L*, iudicis *Su*. Μετ' ἐπιθ.: censoria *Liv.* 4, 24,8. Μετὰ τῆς προθ. in + ἀφαιρ.: alicuius acerbitates in ulciscendo *Cic. Phil.* 11,1 καὶ ἀπολ. severitatem in senectute probo... modicam, acerbitatem (*sc.* in senectute) nullo modo (τὴν χαλεπότητα τῶν τρόπων οὐδαμῶς) *Cic. Cato* 65 κ.ἄ. ἐπ. *N L Su*, Sullani temporis *Cic. dom.* 43 (epist. 13,4,1), temporis illius *Cic. S. Rosc.* 81. dilectus *Liv.* 21,11,13 (καὶ in dilectu αἰφ.

7,4,2). imperii nostri *Ci N*, legis (proscriptionis) *Ci*, ulciscendi maleficii *Ge*, morborum *Am*, maeroris (doloris) *VM*, verborum *Ci Cu*, sententiarum *Ci*, orationis *Ci L*, iambi -as (τῶν ἱαμβικῶν [τοῦ Κατούλλου] στίχων) Quint. 10,1,96. Παθητ. = ἀντιπάθεια μῖσος τῶν ἄλλων ἐναντίον ἡμῶν. nomen vestrum populi que Romani odio atque acerbitati scitote nationibus exteris... futurum (τὸ ὄνομα ὑμῶν θὰ γίνη παρὰ τοῖς... ἀντικείμενον βαθείας ἀποστροφῆς, ἀσπόνδου μίσους) Cic. Verr. 4,68. -as et infamia (ἀπέχθεια καὶ δυσφημία) Suet. Tib. 67,2. Πλθ. : omnis acerbitates perferre (ὑπομένω τὸ πᾶν, πάσας τὰς πικρίας) Cic. Cat. 4,1. Caes. g. 7, 17,7. quas (sc. lacrimas) tu... in meis acerbitatibus (ἐν ταῖς ἐμαῖς πικρίαις)...effudisti Cic. Planc. 101. *acerbitatibus* dilaceratus (βασανισμένος ἐκ τῶν σκληρῶν αὐτῶν δοκιμασιῶν) Tac. ann. 2,71,3.

acerbītūdo (inis), θ. (acervus) = acervitas (ὥς suavītūdo -suavītās). Gell. 13,3,2.

acerbo 1 καθιστῶ τι σκληρὸν ἢ πικρὸν (ιδίᾳ μεταφορικῶς). 1. gaudia et ingratum regni mihi (sc. Creonti) munus acervas (ἐμπικραίνεις [φαρμακῶνεις, καταστρέφεις τὴν χαρὰν μου καὶ καθιστᾷς ἄχαρι [ἀνιαρόν, ἀπεχθές] εἰς ἐμὲ τὸ βάρος τοῦ βασιλείου, τὸ βασιλικὸν ὑπούργημα, τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα) Stat. Theb. 12,75. mortem acervat *Aesonides* (καθιστᾷ πικρὰν ὃ Ἰάσων τὴν τελευτὴν [τοῦ Κολάξου]) Val. Fl. 6,655.

2. αὐξάνω, ἐπιδιδνῶ (χειροτερεύω) πᾶν πρᾶγμα δυσάρεστον (πρβλ. acuo). Drances (ὁ Δράγκης)...artificis scelus (= artifex sceleratissimus μηχανορραφὸς κακουργότατος) et formidine crimen acervat (καὶ δι' ἐπιπλάστου) φόβον καθιστᾷ χειροτέρας [ἐπιδιδνώνει, ἐπαυξάνει] τὰς ἐναντίον μου στρεφομένας μομφάς, κατηγορίας του) Verg. A 11,407. acervat vulnera dictis (διὰ τῶν [μεστῶν εἰρωνείας] λόγων του ἐπιδιδνοῖ τὰ τραύματά των) Stat. Th. 9,302.

acervus, ἰ, οὐ. (τοῦ acervus ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ πικρός, λυπηρός, χαλεπός, δεινός, βλοσυρός κ.τ.τ.) Plaut. Cist. 240. Ter. Hec. 281. Cic. Sest. 58. Verg. A 12,500. Liv. 32,19,13. alqd acervi *He V*, Ovid. tr. 5,2,21. — Περὶ τοῦ πλθ. οὐ. (ἐπιρρηματικῶς) ἰδ. acervus 2 β.γ. 3 β καὶ τέλ.

acervus 3 μΣ *P Cato Ci* κ.ἄ. καὶ *Y Cato Ci* κ.ἄ. (*acri-bhos ἢ *acri-dho-s, πρβλ. § 6 σημ. κ. § 46. — Διὰ τὸ βραχὺ ἄ. ἰ. ācer). 1. (ἐπὶ γεύσεως), δριμύς, στυφός (δξίνος, πικρός, ἄλμυρός) ἀντ. dulcis, mitis, suavis. acetum *P*, Neptuni corpus (ἀντ. umor dulcis) Lucr. 2,472. elatīne (φνιτὸν)...acerva gustu Plin. 27,74. oleum (ὀμφάκινον ἔλαιον, ἀγουρόλαδον) *Ce Co*. Ἐπὶ καρπῶν (ἀντ. maturus). olea (ἐλαία ἄωρος) *Pl*, bacae (māla) *Pl*, uva (ὀμφαξ [σταφυλὴ ἢ βότρυς]) *Ph*, roma *O*, sorbum (ῥα [σουρβιά]), pirum Varr. 1, 44,4. 1,68. *Μτφο.* = immaturus, praematurus ἄωρος, ἄκαιρος (εἰς ἀκατάλληλον ὥραν, παράκαιρος, παράωρος). res... acervae Cic. prov.

cons. 34. πρόωρος (πρώιμος). virgo (ῥυμπαξ, ἡ μὴ εἰς ὥραν γάμου) Varr. Men. 11. funus filiae (κηδεία, θάνατος πρόωρος ἐν νεαροῦ ηλικία συμβαίνων) Plaut. As. 595 (πρβλ. καὶ Sen. dial. 6,17,7), quos (sc. infantes) ... abstulit atra dies et funere mersit acerbo Verg. A 6,429 (πρβλ. acerba funera [περὶ τοῦ Βρετανικοῦ] Tac. ann. 13,17,4), mors *Cu Pl²*, praematuri cineres (ἀρσ.) nec funus acerbum Iuv. 11,44. Πρβλ. πρὸς τὰ ἀνωτ. τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἄωρος θάνατος (Ὁρέστ. 1030). Τροπ. : Troia virum (= virorum) et virtutum omnium acerba cinis (cinis [θηλ.] = exitium, incendium ubi tot viri [προόρωος] in cinerem conversi sunt) Catull. 68,90. 2. α) (ἐπὶ τραυμάτων, ἀσθενειῶν), κυρ. κ. μτρ. ἀλγαινός, ἐπώδυνος, πικρός, λυπηρὸς κ.τ.τ. volnus *V O*, ictus (πληγμα) Ovid. Pont. 1,3,7. acerbior ictus phalangii Plin. 29,84. morsus (δήγματα ἀσπλαγχνα νιοῦ πρὸς μητέρα) *Ap*, -um genus morbi Amm. 19,4,4. ἐντ. β) ἐπὶ τῆς ἀκοῆς : τραχύς, δυσάρεστος, ὄχι εὐχάριστος τὴν ἀκοήν, ὀξύς, διαπεραστικός κ.τ.τ. serrae stridentis horror Luc. 2,420. stridor (τοῦ stelio ἢ τοῦ colotes κωλώτου) Plin. 29,90. clamor (streptus plagarum) Iuv. 14,55. Παρὰ ποιηταῖς οὐ. πλθ. (ἐπιρρηματικῶς) = acerbe. acerba sonans (ἐπὶ οἴστρου, μύωπος στρογηνὲς ἡχοῦντος) Verg. g. 3,149 πρβλ. acerba fremens Verg. A 12, 398 καὶ acerba Naevia tussit Mart. 2,26,1. γ) ἐπὶ τῆς ὀψεως : σκυθρωπός, κατηφής, ἀντ. laetus χαρίεις. (*For-*

tuna) sed modo laeta venit, vultus modo sumit acerbos (... ἄλλοτε δὲ λαμβάνει ὄψιν σκυθρωπήν, οὐχὶ εὐθυμον) Ovid. trist. 5,8,17. — Παρὰ ποιηταῖς οὐ. πλθ. (ἐπιρρηματικῶς) acerba tuens (μὲ βλέμμα βλοσυρόν, φαρμακερόν· πρβλ. ἑλλην. δεινὰ βλέπειν) Lucr. 5,33. Verg. A 9,794 (ὁμοίως torva tuens [μὲ βλέμμα ἀγρωπὸν] Verg. A 6,467). 3. Μτρ. α) ἐπὶ προσώπων : χαλεπός, δεινός, δριμύς, τραχύς, ἀποτομος, ὠμός, αὐστηρός, βίαιος, ἀποκρουστικός, δύστροπος (παράξενος), ἀντ. moderatus, remissus (Suet. G. 14,4), comis (Tac. Agr. 22). Cic. Verr. 2,192. hostis (inimicus, homo, faeneratores [ἀσπλαγχνοί...], accusatores) *Ci*, posse asotos (οὐς.) ex Aristippi, acerbos (οὐς.) e Zenonis schola exire (=possunt exire οἱ ἄσωτοι [τ.ἔ. οἱ ἐπιρρεπεῖς εἰς τὰς ἡδονὰς]... οἱ δύστροποι [οἱ δύσκολοι]...) Cic. n. d. 3,77. recitator (ἀναγνώστης στίχων ἀποκρουστικός, ἀντιπαθητικός) Hor. ars 474. mulier (ἡ δύστροπος [παράξενη Ξανθίππη]) Gell. 1,17,2. β) ἐπὶ πραγμάτων ἢ ἐνεργειῶν ἢ αἰσθημάτων (σωματικῶν καὶ ψυχικῶν), δεινός, χαλεπός, σφοδρός, σκληρός, ἀδυσώπητος, δύσκολος, ἐπίπονος, αὐστηρὸς κ.τ.τ., neque sexta aerumna -ior (δ' ἔκτος [Ἡράκλειος ἄθλος] δὲν ἦτο δυσκολώτερος) Plaut. Epid. 179. coluber... pestis acerba boum (δ' [μικρὸς] ὄφις... φοβερὰ μάλιστα τῶν βοῶν) Verg. g. 3,418 (πρβλ. labes *VM*, lues *Si*). dilectus (quaestiones, supplicium, inquisitio, animus, lin-

gua) *L*, tributa (scelus, facinus, bellum, clades, poena, iudicium, consilium, iniuria, direptio, damnatio, proscriptio, vexatio, contiones, aegritudines, dolor, odium) *Ci*, lex *Ci Cato* orat. (π. Gell. 6, 3,37), luctus *Ci Ti VF*, odia *V*, irae *Lu*, filiae exitu tam tristi et acerbo *L* frg. 61. Val. Max. 6,6 ext. 1. captivitas *Ta*, strages *Si*, caedes Stat. Th. 6,146. imperium *N*, diligentia (μικρολογία σχολαστική) Cic. Balb. 11. — Κατ' ἐναλλαγήν: sedes Poenorum intravit acerbas Sil. 6,433 (πρβλ. αὐτ. 6,60. 17,286). — **acerbum**, ἰ, οὐ. (ὡς οὐσ.) aliquid cotidie acerbi atque incommodi nuntiatur *He*, ἐπ. Verg. A 12,678. Ovid. trist. 5,2,21. Plaut. Cist. 240. Ter. Hec. 281. multa acerba habuit ille annus Cic. Sest. 58 (πρβλ. Verg. A 12,500. Sen. ep. 66,44). fessus acerbis *Si* (mersus acerbis *St*), *animus* omnis acerbi (γεν. ἀντικειμ.) impatiens (=expers ἀπειρος πάσης πικρίας, οὐδεμίαν γνωρίζων πικρίαν) Iuv. 7,57. Ἐπιρορηματικῶς: stabat acerba fremens (ἴστατο φρονάτων [ὁ Αἰνείας] ἐξ ὀργῆς [καταγανακτισμένος εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν του]) Verg. A 12,398 (πρβλ. Culex 325. Val. Fl. 3,229). Ἰ. καὶ acerba sonans, acerba tuens (ἀνωτ. 1 β καὶ γ). — Σύντ.: α) μετὰ δοτ. προσ. ἢ ad + αἰτ. πράγματος. Com. inc. Cic. ep. 3,8,8. Tib. 1, 6,84. Ovid. ep. 6,160. Sen. clem. 1,13,4. ad sensum Cic. Verr. 1,58. β) μετὰ τῆς in + αἰτ. προσώπου: Cic. Phil. 8,18. Ovid. f. 2,624.

Suet. Gramm. 9. γ) μετὰ τῆς in + ἀφαιρ. γερουνδίου ἢ ὀνόματος: in vituperando (in exigendo) *Ci*, in emendando *Q*, in conviciis Tac. Agr. 22. δ) acerbum est (λυπηρὸν ἐστὶ) + ἀπρμφ. *Ci Lu Sen. rh Se Pl*. ε) μετὰ τοῦ quod + ὀριστ. Cic. Mur. 56. Sen. epist. 114,25 ἢ τοῦ cum + ὑποκτ. acerbumst pro bene factis cum mali messim metas ([πόσον] λυπηρὸν εἶναι νὰ θερίζῃ τις κακὸν ἀντὶ τῶν εὐεργεσιῶν του) Plaut. Epid. 718. ζ) μετὰ ὑπίτλου: vox acerba auditu (ἀντ. gratus auribus sonus) Val. Max. 8,7 ext. 1. acerbum auditu Cic. Phil. 7,8. -a toleratu Apul. Plat. 2,21.

acernus 3 (1. acer), σφενδάμινος *Γλωσσ.* 1. μεστὸς σφενδάμων. lucus trabibus obscurus acernis Verg. A 9,86. rami Ovid. f. 1,423. truncus Ovid. m. 8,346. 2. σφενδάμινος, ἐξ ὕλης, ἐκ ξυλείας σφενδάμου. trabibus contextus acernis (ὁ δοῦρειος ἔλκος) Verg. A 2,112 (πρβλ. equus acernus ὁ Τρωϊκὸς ἔλκος Ovid. Ib. 569). vallum Prop. 4,4,7 (πρβλ. κ. αὐτ. 4,2,59). solium (ἔδρα ὑψηλή, θρόνος ἐκ ξύλου σφενδάμου) Verg. A 8,178 (Ovid. f. 3,359). mensa Hor. s. 2,8,11 (*O Mi*). fores (ἡ θύρα [τοῦ οἴκου τοῦ Αἰόλου]) Ovid. m. 4,487. vacca ([τοῦ Δαυδάλου] ἐκ σφενδάμου) Ovid. ars 1,325.

acerōsus 3 (3 acus), ἀνάμεικτος με τρίμματα φλοιοῦ ἐξ ἀηλεσμένων δημητριακῶν (σίτου κ.τ.τ.). far (αὐτόφυρος ἢ αὐτοφυρῆτης ἢ ἑυπαρὸς ἄρος Lucil. 420 (502 M). frumentum

et panis non sine paleis acerosus dicitur P. Fest. 187,7. Nonn. 445.

1. **acerra**, ae, θ. (ἐτυμολ. σκοτεινὴ *arcera > acera > acerra? ἄλλοι ἄλλως). 1. πυξίς (ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας), μικρὸν τετραγώνον κυτίον ἐκ σφενδάμνου (acerna arcula) εἰς ὃ ἐναπέθετον λιβανωτόν, θυμιατρὶς (Γλωσσ. λιβανωτρίς, θυμιατήριον) = arca ἢ arcula turalis ἢ turaria. Verg. A 5,744. Hor. c. 3,8,2. Ovid. m. 13,703. Pont. 4,8,39. Stat. s. 1, 4,127. *Pe Pl* κ.ἀ. 2. βωμὸς μικρὸς φορητός, δν συνήθως ἐτοποθέτουσαν πρὸ τοῦ νεκροῦ καὶ ἔρριπτον λιβανωτὸν = arca turicrema. Cic. leg. 2,60 (πρὸβλ. Paul. Fest. 18,7 M).

2. **Acerra**, ae, ἄ. Ἀκέρρας, παρωνύμιον δεινοῦ οἰνοπότου. Mart. 1,28.

Acerrae, ārum θ. 1. Ἀκέρραι (Στραβ.), πόλις τῆς Καμπανίας παρὰ τὴν Νεάπολιν (ἢ νῦν *Acerra*) Verg. g. 2,225. Liv. 23,17,1 ἐξ. 27,3,6. Οἱ κάτοικοι **Acerrānī**, ōrum, ἄ. Ἀκερρανοὶ Liv. 8,17,12 κ.ἀ. *Ve VM* Plin. 3,63. 2. *Acerrae* (*Vafriae*, *Vatriae*), πόλις τῆς Ὀμβρικῆς Plin. 3,114.

Acerrōnius, iī, ἄ. Ἀκερρώνιος. 1. Cn. Acerronius vir optimus Cic. Tull. 16. 17. 2. Cn. Acerr. Proculus (Πρόκλος), ὑπατος τοῦ 37 μ.Χ. Suet. Tib. 73,2. Tac. ann. 6,45,5. **Acerrōnia**, ae, θ. Ἀκερρωνία (Ἀκερωνία Πῶλλα Δ. Κάσα.) ἐμπιστος τῆς Ἀγριππίνης (πιθανῶς θυγάτηρ τοῦ ὑπ' ἀρ. 2) φονευθεῖσα τῷ 59 μ.Χ. Tac. ann. 14,5 ἐξ.

acersecomēs, ae, ἄ. ἀκερσεκό-

μης, ἀκερσικόμος, ὁ ἔχων τὴν κόμην ἄκαρτον, μὴ κεκαρμένην, ὁ ἔχων τὴν κόμην μακράν, κυματίζουσαν = intonsus. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Βάκχου, εὐβόστρυχος Iuv. 8,128 ἐνθα πρόκειται περὶ τοῦ puer amatus ἦτοι τοῦ προσφιλοῦς τῷ κυρίῳ αὐτοῦ), ἢ λ. ἑλληνιστὶ παρὰ τῷ Macr. s. 1,17,47: *Apollo* Ἀκερσικόμης.

Aceruntia, Aceruntinī, i. Acheruntia, Acheruntini.

acervālis (ἐπίθ. ἐκ τοῦ acervus) καὶ οὖς. **acervālis**, is, ἄ. (ἐκ μεταφράσεως τῆς λ. σωρείτης sōrītēs), ὁ σωρείτης Cic. div. 2,11 (i. λ. acervus 3 β καὶ Cic. acad. 2,49). Ἰδ. sōrītēs.

acervātīm, ἐπίφρ. (acervo). Ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν πρὸβλ. aggeratīm, agminatīm Apul. m. 4,8), σωρηδόν. 1. κυρ. ἐπὶ πραγμάτων· σωρηδόν, κατὰ σωρούς, κατὰ μάζας, συν. : cumulatīm, congestīm. stercus acervatīm poni Varr. r. 1,38,1. *Pl*, Apul. apol. 35,1. Ἐπὶ σωμάτων ἀνθρώπων Lucr. 6,1263. b. Alex. 31,4. Ἐπὶ μελισσῶν Col. 9,13,4. *Μτφρ.* πρὸς δήλωσιν πληθύνος : plagas (ἄρκυς) ingerentes acervatīm Apul. m. 9,11. Κυρίως ἐπὶ τοῦ λόγου = κεφαλαιωδῶς, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν περιλήψει, συνοπτικῶς, ἀδρομερῶς, συν. : summatīm, ἀντ. : singillatīm λεπτομερῶς. acervatīm multa frequentans (ἐπισωρεύων πολλὰς ἐννοίας) Cic. or. 85 (πρὸβλ. congeries verborum Quint. 8,4,26), -īm reliqua dicam (συντόμως, συνοπτικῶς) Cic. Cluent. 30. ἐπ. Plin. 4,69. 2.

ἀτάκτως συμμ(ε)κτως, συν.: promiscue (ἀντ. ordine). non -im sed ordine structum opus Vitr. 2,8,4.

acervātio, ὄνις, θ. (acervo). 1. σώρευσις παντὸς ὕλικου (Isid. or. 15,9,3) = accumulatio. illa (sc. corpora) constant aut nexu aut acervatione (ἢ συσσωρεύσει) Sen. nat. 2,2,3. homini -io saporum (ἐπισώρευσις λιχνευμάτων) pestifera Plin. 11,282 (ἀντ. cibus simplex). 2. *t.t.* ἔητορ. acervatio iuncta aut disoluta ('πολυσύνδετον... ἀσύνδετον') Quint 9,3,53.

acervo 1 (acervus), συναθροίζων σωρεύω, (ἐπι)σωρεύω (κυρ. κ. μτφρ.) = coacervo, cumulo (Κικ.): promiscue acervati cumuli hominum Liv. 5,48,3, aggerem *Se*, fimum *Pl*, res aliae super alias -atae Sen. benef. 2,29,5. *Μτφρ.* Liv. 3,34,6 (ἐπὶ συσσωρεύσεως νόμων). — Ἐπὶ λόγῳ: plura undique acervabimus Plin. 26,21 κ.ἀ. nec verba modo sed sensūs... acervantur Quint. 9,3,47.

acervus, ἱ, (ἔτυμολ. σκοτεινή). 1. (ἐπὶ πραγμάτων ὁμοίων). ervi (ὀρόβου [βίκου τοῦ ἐρβιλίου]) Plaut. Cas. 126. frumenti *P AppV H Cu L Pl* (πρβλ. κ. Cic. Verr. 3,173). tritici *He Ci*, farris *V*, frugum *Ti*, faeni *Pr*, stercoreis (palearum) *Co*, lignorum *Cato*, corporum (= cadaverum) civium (ἀτάφων πτωμάτων τῶν πολιτῶν) Cic. Cat. 4,11 κ.ἀ.ἀ. *Πρμδ.*: carae... non aliquid patriae (δοτ. ἡθ.) tanto emetiris acervo? (ὕπερ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος σου δὲν ἐκχωρεῖς τι, δὲν χορηγεῖς ἐκ

τοῦ τόσον μεγάλου σωροῦ σου;) Hor. s. 2,2,105. Πρβλ. καὶ suave est ex magno tollere (sc. pecuniam) acervo (ἡδὺ εἶναι [μεγάλη ἀπόλαυσις εἶναι] νὰ λαμβάνης [νὰ ἀντλήῃς, νὰ παίρνῃς] ἀπὸ μεγάλου σωρὸν χρημάτων [ἅπαντ' ὁ φιλάργυρος]) Hor. s. 1, 1,51 (πρβλ. postmodo de stipula grandis acervus erit Ovid. am. 1, 8,90 καὶ de multis grandis acervus erit Ovid. rem. am. 424. 'Hσιόδ. 'Εργ. 361: εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο. Πλάτ. Κρατύλ. p. 428). Hor. epist. 3,2,190. Iuv. 6,364. — Ἐπὶ σωροῦ ὅπλων, στρατιωτικῶν ἀποσκευῶν: Caes. g. 2,32,4. Verg. A 8,562. b. Afr. 69,2 κ.ἀ. Ἐπὶ χρημάτων: pecuniae Cic. agr. 2,59. nummorum Cic. Phil. 2,97. aeris acervus et auri Hor. epist. 1,2,47 (Sat. 2,5, 22), *Se Su*. Ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων: donorum ingentis... acervos Cinna carm. frg. 3. coronarum (salis, pinnarum) *Pl*, magnus acervus Dicaearchi (μέγας σωρὸς [ὄγκος] ἔργων [βιβλίων τοῦ περιπατητικοῦ] Δικαιάρχου) Cic. Att. 2,2,2. nubium Sen. nat. 2,20,2. *anulorum* Liv. 23,12,1. 2. (ἐπὶ πραγμάτων ἀνομοίων) Lucr. 1,775. ignis aquae tellus unus acervus erat (μιὰ μόνη [ἀδιαχώριστος] μαῖζα ἦτο) Ovid. f. 1,106 (Ovid. m. 1,24 [χάος]. Aetna 248). 3. *μτφρ.* α) σωρεία, πληθος, πληθύς, μέγας ἀριθμὸς (συγκεκριμένως καὶ ἀφηρημ.): e plebe acervoque ignobili Sen. benef. 3,38,1 κ.ἀ. β) *t.t.* διαλεκτικῆς: σωρείτης (sorites) συλλογι-

σμός = argumentatio acervalis (i. λ.) Cic. div. 2, 11. elusus ratione ruentis acervi (ἐξαπατηθεὶς διὰ τῆς μεθόδου [τρόπου] τοῦ [δι'] ἀνεπαισθήτων ἀφαιρέσεων καταρρέοντος σωρείτου) Hor. ep. 2, 1, 47 (εἰς τὸν sōrītēs ruens ἀντιστοιχεῖ ὁ sōrītēs struens ὁ δι' ἀνεπαισθήτων προσθηκῶν σωρείτης τῶν ῥητόρων προβλ. Cic. ac. 2, 49. 92. Pers. 6, 80).

→ ἀρχαϊκὴ ὀνομ. acervos Vr. r., αἰτ. acervom Plaut. Cas. 126. Verg. g. 1, 158. 185. A 6, 504.

acēscō, cui 3 (ἐναρκτ. τοῦ aceo), ὀξύνομαι, ὀξίζω (ξινίζω, εἶμαι ἢ γίνομαι ὀξίνος [ξινὸς]). Hor. ep. 1, 2, 54. musta... (ὁ μῆπω ζυμωθείς οἶνος [ὁ μούστος]) acescunt Plin. 7, 64. vinum *Co Pl*, lac *Pl*. aliae res (ἄλλαι τροφαί) facile in stomacho acescunt Cels. 2, 13.

Acesinēs, is (αἰτ. -em κ. -ēn), ἄ. Ἀκεσίνης, παραπότ. τοῦ Ἰνδοῦ (νῦν *Dschenab* ἢ *Tschenaub*) δεξιόμενος τὸν Ὑδάσπιν καὶ τὸν Ὑδραῶτιν. Curt. 8, 9, 8. 9, 4, 8. 9, 3, 20. Iust. 12, 9, 1. Plin. 12, 23. 16, 162 = Acesinus (i. λ.) Plin. 6, 71. 37, 201 καὶ = Agasinus *Mel. 3, 69 (νῦν Acesinus).

acesis (αἰτ. -im), θ. ἄκεσις, φ. φαρμακευτικὸν (εἶδος χρυσοκόλλης, ἥτις κατὰ Πλίνιον δὲν εἶναι ἡ ὀροβίτις) Plin. 33, 92. **ἄ.λ.**

Acesta, ae, θ. Ἀκέστη, πόλις παλαιὰ ἀπὸ τοῦ Acestes κληθεῖσα ἐπὶ τῶν ΒΔ. ἀκτῶν τῆς Σικελίας (ἥς νῦν ὁ λιμὴν λέγεται Castellamare del Golfo), ἡ πρόφῃν Egesta (Ἐγεστα, Ἀΐγεστα) καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετέ-

πειτα Segesta ὀνομασθεῖσα. Verg. A 5, 718. Sil. 14, 220. **Acestaei**, ōrum, ἄ. Plin. 3, 91 καὶ **Acestēsēs**, -ium (αἰτ. -is), ἄ. οἱ Ἐγεσταῖοι, Αἰγεσταῖοι. Cic. Verr. 3, 83.

Acestē, i. Acaste.

Acestēs, ae, ἄ. (αἰτ. -ēn κ. -em), Ἀκέστης (Ἐγέστης, Αἰγέστης), μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Σικελῶν, φιλοξενήσας τὸν Αἰνείαν, οὗ ὁ πατὴρ Ἀγχίσης ἀπέθανεν ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Eryx. Verg. A 1, 195. 550. 5, 36 κ. ἄ. moenia regis Acestae (τὰ τεῖχη τῆς Ἐγέστης) Verg. A 9, 286 (κ. 216). Ἐπίθ. τοῦ Acestes: clarus (Dardanius, Troianus, gravis, heros, fidus, magnus, rex [ἐπιθ/κῶς], senior, aevi maturus [γέρον τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκώς, πρόσω τοῦ βίου ὦν] V, fidus O, Hectoreus (Troianus) Si. Συχνότατα ἐν τέλει στίχον (ἄπαξ μόνον ἐν μέσῳ Iuv. 7, 235).

acētābulum, ī, οὐ. (acetum). **I.** γεν. ἀγγεῖον ὀξερόν, δεκτικὸν ὄξους) εἰς ὃ ἐνεβάπτιζον τὸν ἄρτον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ὀξύβαφον, ὀξυβάφιον (ὀξοδοχεῖον), ἰδίᾳ δὲ **1.** εἶδος τι ὀξυβάφον, λεκανίου κοίλου (μικρᾶς γαβάθας, σαλτιέρας) χρησίμου πρὸς παραθέσιν (*σερβίσμα*) φαγητοῦ Quint. 8, 6, 35. Petr. 56, 8. **2.** κυάθια, κοτύλαι, αἱ ψηφοδόχοι τῶν ταχυδακτυλουργῶν (οὓς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐκάλουν ἑψηφοκλέπτας, ἑψηφοπαίκτας ἑκοτυλιστάς, λ.λ. praestigiator [i. λ.]) Sen. ep. 45, 8. **3.** ὀξύβαφον, μέτρον ξηρῶν ἢ ὕγρῶν (= $\frac{1}{4}$ τῆς hemina ἢ τὸ $\frac{1}{8}$ τοῦ sextarius = 0,068 λίτρο. καὶ ὥς βάρος = 4 ἀττ. δραχμαί) Cato agr. 108, 1. Cels. 5,

24,2. Plin. 21,185. 20,46 κ.ά. **II.** *μτφρ.* ἐκ τῆς ὁμοιότητος α) *t.t.* τῆς ἀνατομίας, κοτυληδών, κοτύλη (ἡ κοιλότης ὁστοῦ εἰς ἣν ἐνερεῖδεται (προσαρμόζεται) ἡ κεφαλή ἄλλου ὁστοῦ (πρβλ. ἐν τ ῦ π ω σ ι ς = ὤμοκοτύλη) Plin. 28,179. β) *t.t.* τῆς ζωολογίας: κοτυληδόνες, αἱ μυζητικάι θηλαὶ τῶν πλεκτανῶν (πλοκάμων) τοῦ πολυπόδος (ὀκτάποδος). Plin. 9,85. 93. γ) *t.t.* τῆς βοτανικῆς: α) μυζητικάι κοτυληδόνες τῶν ῥιζῶν. Plin. 26,58. β) ἡ μικρὰ κοίλη ἀνθοδόχη τοῦ σύκου. Plin. 18,245. 21,92.

1. **acētum**, ἰ, οὖ. (μόνον καθ' ἐν. ἀριθμόν. Κυρ. μετοχή τοῦ aceo πεπαλαιωμένη. Ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν πρβλ. olētum τοῦ oleo), vinum acetum (οἶνος ὀξίτης, ὄξος ἐξ οἴνου). 1. ὄξος (ἴδου κν. γλυκάδι) *P Cato Co Pl* κ.ά. οἶνος ὀξίνος, ἐξεστηκώς, ἐκτροπίας = *vappa P Ml Iu. mulsum* (ὀξύμελι, ὀξυμελικρανον) *Pl, Aegyptium* (ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ mel *Hymettium*) *Cic. frg. F 5,89 M.* — Ὁξος ἐγχυνόμενον εἰς βράχους πεπυρακτωμένους προεκάλει σῆψιν καὶ εὐκολὸν διάρρηξιν *Liv. 21,37,2. Plin. 33,71. Iuv. 10,153. Amm. 15,10,11* ἢ ἐχρησίμεινε πρὸς διάλυσιν πολυτίμων λίθων (μαργαριτῶν) *Hor. s. 2, 3,240. Plin. 9,120 κ.ά.* Ἱ. absorbeo 1. 2. *μτφρ.* ὀξύτης νοῦ, ταχύτης διανοίας, λόγος ἀστεῖος δηκτικός, (σατυρίζουσα) δηκτικότης κ.τ.τ. *Plaut. Truc. 178. Pseud. 739. Italo per-fusus aceto* (= salibus Romanis διὰ τοῦ σατυρικοῦ τῶν Ἱταλῶν πνεύματος πρβλ. ἡμ. Ἀττικὸν ἄλας) *Hor. s. 1,7,32. stoicus hic aurem mor-*

daci lotus aceto ([τὸ συμπέρασμα σου εἶναι ἐσφαλμένον ἀπαντᾷ] ὁ στωικός αὐτὸς ἐδῶ [τ.ἔ. ἐγὼ ὁ Πέρσιος] πλυμένος τὸ οὖς [ἔχων κεκαθαυμένα τὰ ὦτα] μὲ ὄξος δοιμὸν δηλ. προέχων εὐθυκρισίᾳ καὶ δξύτητι πνεύματος) *Pers. 5,86.*

2. **acētum**, ἰ, οὖ. (πρβλ. ἀκητὸν 'κράτιστον' Ἡούχ.), ἄριστον μέλι, μέλι παρθένον (ὅπερ ἔρρεεν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ κηρίου τῶν μελισσῶν) *Plin. 11,38.* Ἰδ. καὶ *acoetum.*

Achaei, ἰ. 1. *Achaeus.*

Achaemenēs, is ἄ. Ἀχαιμένης, μυθικός βασιλεὺς τῆς Περσίας ἰδρυτῆς τῆς ἀρχαιοτέρας Περσικῆς δυναστείας τῶν Ἀχαιμενιδῶν. Ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ πλούτου: *dives Hor. c. 2,12,21. magnus Tac. ann. 12,18,3.* **Achaemenius** 3 Ἀχαιμένιος, Περσικός. *costum* (κόστος, μύρον Περσικὸν τ.ἔ. τῆς Ἀνατολῆς) *Hor. c. 3,1,44* καὶ *nardum* (νάρδος Περσικός) *Hor. ep. 13,8* (ἀμφοτέρων τῶν μύρων ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἡ γενικὴ ὀνομασία εἶναι *regale unguentum* τῶν Περσῶν βασιλέων καὶ τῆς δυναστείας αὐτῶν). *odor Si, sagittae* (βέλη τοῦ στρατοῦ τῶν Περσῶν βασιλέων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν) *Prop. 2,13,1. urbes O, Susa (campi) Luc, -ius arcus (-io ritu) Si. Achaemenidae, arum, ἄ. Ἀχαιμενίδαι, λαὸς Περσικός. Plin. 6,98. Achaemenidēs (Achēm-), is, ἄ. (αἰτ. -ēn, κλ. -ē) Ἀχαιμενίδης, υἱὸς τοῦ Ἀδαμᾶστου ἐξ Ἰθάκης, τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταίρος (μὴ μνημονευόμενος ὑπὸ Ἑλλήνων) ὃν διέσωσεν ὁ Αἰνείας. *Verg. A 3,614 [691]. Ovid. Ib. 415. m. 14,161 (163. 167).**

achaemenis, idis (αἰτ. -ida, ἀφ. -ide), θ. ἀχαιμενίς, βοτάνη μαγική χρώματος ἡλέκτρον, ἄλλως *hiprophobas* καλουμένη, ἥτις εἶχε τὴν ιδιότητα πινομένη νὰ κάμνη τὸν ἔνοχον νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Plin. 24,161. 26,18. ind. 24,102.

1. **Achaeus**, ī, ἄ. Ἀχαιός. 1. (υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Φθίας [Serv. εἰς Verg. A 1,242] καὶ κατ' ἄλλους μύθους ἄλλως), Ἀχαιὸς ἐπώνυμος ἥρωας τῶν Ἀχαιῶν, ὃν κοιτίς ὑπῆρξεν ἡ περὶ τὴν Ὀρθρυν χώρα τῆς Ν. Θεσσαλίας. Ἐπειτα οὗτοι διεσπάρησαν κατὰ μικρὸν ἀλλαχοῦ καὶ κυρίως εἰς τὴν ΒΔ. ἀκτὴν τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τῆς Κορίνθου ἕως εἰς τὴν Ἀχαΐαν. Ἐντ. **Achaeus** 3 Ἀχαιός. α) ἐν στενοῖς. ἐννοία: Ἀχαιὸς τῆς Ἀχαΐας. *Achaei fines* (ἡ Ἀχαΐα) Lucr. 6, 1116. *legati* Liv. 35,22,2 (πρβλ. κ. *Achaeos dominantes in Peloponneso* Liv. 35,12,7) κ.δ. Vell. 1,3,1. Curt. 4,13,29. Iust. prol. συχν. β) ἐν εὐρυτέρῳ ἐννοία: Ἀχαιός, τῆς Ἑλλάδος. *nemus* (τὸ ἄλσος τῆς Νεμέας) Stat. Theb. 5,505. *duces* (οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνες [οἱ στρατεύσαντες κατὰ τῶν Θηβῶν]) αὐτ. 4,721. *vallum* (τὸ χαράκωμα, τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων) αὐτ. 10,128. *praemia* (στέφ. ἐλαίας διδόμενος τῷ νικῶντι Ὀλύμπια) Val. Fl. 3,542 κ.δ.δ. Ἐντ. **Achaei**, ὄrum, ἄ. οἱ Ἀχαιοὶ 1. ἐν στενοῖς. ἐνν. οἱ κάτοικοι τῆς ὑπ' αὐτῶν ὀνομασθείσης Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ (πρβλ. Liv. 35,12,7 ἔ.δ.) καὶ ἐν εὐρυτ. ἐννοία, κατὰ τὴν γνωστὴν Ὀμηρικὴν χρῆσιν, οἱ Ἕλληνες γενικῶς = *Achivi* (πλὴν τῶν τῆς

Φθίας, *Achaei Phthiotae* Liv. 33, 34,7). *Pac. trag. 136. Cato orig. 3,71: *Achaei Troiā domum redeuntēs*. *Iuv. 3,61: *non possum ferre, Quirites, graecam urbem* (= *Ronam*) *quamvis quota portio faecis Achaei?* (sc. *sunt Graeci?*...) τί μερίδιον εἶναι [ἀντιπροσωπεύει] τὸ καθ' αὐτὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον [κυρ. τρύξ, ἱλὺς, ἡ κάτω τάξις]. Stat. Theb. 2,164: *Achaea per oppida*. Plin. 4,28: (*Hellenas*) *Homerus tribus nominibus appellavit Myrmidonas et Hellēnas et Achaeos*. — Μετὰ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Ῥωμαίους (ἀπὸ τοῦ 146 π.Χ.) Ἀχαιοὶ ἐλέγοντο οἱ κάτοικοι τῆς κυρ. Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης (πλὴν τῶν τῆς Φθίας ὡς ἀνωτ. ἐδηλώθη) Cic. Att. 11,15,1. 16,1. Sext. 94 κ.δ. Liv. συχν., Tac. ann. 6, 18,3. Plin. ep. 10,65,3. Stat. s. 5, 3,222 ἔπ. Pac. Cato Iuv. (ἰ. ἀνωτ.). 2. Ἀχαιοὶ τοῦ (Εὐξείνου) Πόντου ἐκβαρβαρισθέντες (ἐν τῇ νῦν *Abassia*) Sall. frg. 3,74. Ovid. Pont. 4,10, 27. Vell. 2,40,1. Mel. 1,13,110. Plin. 6,16 καὶ 30 πρβλ. κ. Amm. 22, 8,25. 3. **portus Achaeorum** Ἀχαιῶν λιμὴν α) ἐν Τρωάδι Plin. 5, 124 (*Achaeon limēn* Mel. 1,93. β) λιμὴν ἐν Πόντῳ παρὰ τὴν Olbropolis Plin. 4,83. 4. **Achaeorum statio** κόλπος μεταξὺ Συγείου (*Κοῦμ-Καλὲ*) καὶ Ροιτείου, ἐνθα ὁ ναύσταθμος τῶν Ἑλλήνων. Mel. ἔ.δ. Plin. 4,49. **Achāicus** 3 Ἀχαιικός. α) τῆς Ἀχαΐας (ῥωμ. ἐπαρχίας). *bellum* (τῶν Ῥωμ. κατὰ τῆς Ἀχ.) *Ci L* κ.δ. *classis C*, *concilium L*, *negotium*

Ci, homines (οἱ μεταβαίνοντες εἰς Ἀχαΐαν) *Ci*, deprecatores (inquisitor [ὁ Οὐέρονης]) *Ci*, Argos *Se*, peregrinatio *Su*, oppidum (αἱ Πάτραι) *Am*. β) Ἀχαϊκός, τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικὸς (ἀντ. Τρωικὸς) castra (manūs [τῶν Ἑλλήνων νικητῶν]) *V*, dextera (ἐλληνικὴ χεὶρ) *O*, ignis (τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ) *H* (πρβλ. *Achivae flammae* τὰ ἐλληνικά πυρὰ Hor. c. 4,6,19), *currus* (ἐλληνικὸν) Hor. c. 4,3,5. Οὐσ. **Achāicus**, ἰ, ἀ. ὁ Ἀχαϊκός (ἐπωνυμία τοῦ L. Mummius) Plin. 35,24. Plin. ep. 8,6,2. **Achāica**, ae θ. ἡ Ἀχαϊκὴ (ἐπωνυμία τῆς Μομμίας ἐπειδὴ ἦτο proneptis (δισεγγόνη) τοῦ L. Mummius Suet. Galb. 3,7. **Achāius** 3 = Achāicus *Verg. A 2,462. *Catal.* 5,3 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις νῦν Achaicus). **Achāias** (αἰτ. πλθ. -iadas), Ἀχαιῶδες (Ἀχαιὺς Ἑλληνίς). *matres* Ovid. ep. 3,71. **Achāis**, -idis θ. (ἐπιθ/κῶς) αἰτ. πλθ. -es κ. -as) Ἀχαιίς, Ἑλληνίς. *urbes* (ἐλληνίδες πόλεις) Ovid. m. 3,511 κ.ἀ. Οὐσ. (γεν. -idos): ἡ πόλις τῶν Ἀχαιῶν, Ἑλλάς Ovid. m. 5,577. 7,504. Ἄλλη εἶναι ἡ Achāis, πόλις τῆς Μαργιανῆς (ἡ πρὶν Heraclēa ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κτισθεῖσα) Plin. 6,48. **Achīvus** 3 (ἐκ τοῦ ἈχαιΨός, § 43) Ἀχαιΐος. **1.** Ἀχαϊκός, Ἑλληνικὸς (= Achāicus), *classes Acc. flammae* Hor. ἔ.ἀ. castra (populus, gens, turba, *O*. **2.** Ἀργοναυτικός, τῶν Ἀργοναυτῶν (ἐπιθ/κῶς): *tellus O*, *dux* (ὁ Ἰάσων) *VF*, *semivir* (ὁ Ἰάσων) *VF*, *pubes O*, gens *Se*. **3.** ἐν τοῖς Θηβαῖοις (ἐπιθ/κῶς): *cornu* (δόρατι, ἀ-

κοντίῳ) *Achīva* Stat. Th. 7,647. Ὡς οὐσ. **Achīvī**, -drum καὶ -um (-vom) ἀ. **1.** Οἱ Ἑλληνες ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Pac. trag. 136. *247. 358. Enn. trag. 142. Plaut. Bacch. 936. Cic. *carm. div.* 2,64. Verg. A (πολλάκις) Hor. s. 2,3,194. *Προμδ.*: quidquid delirant reges plectuntur Achivi Hor. epist. 1,2,14 (πρβλ. Ἡσιοδ. Ἔργ. 260: ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων καὶ Hor. s. 1,28,25: quodcumque minabitur Eurus fluctibus Hesperis [= occidentilibus τοῦ Ἀδριατικοῦ δηλ. πελάγους] *Venusinae* plectantur silvae [τιμωροῦνται, ὑφίστανται τὰ πλῆγματα, τὰ πληρώνουν τὰ δάση τῆς Βενουσίας] Hor. c. 1,28,25) *ductor Achivom* (ὁ Ἀγαμέμνων) *V* (Apul. m. 10,33 *duces*), *turba Achivum* Sen. Tro. 1119. *Achivorum*... *bel-lantium* Mel. 1,93 κ.ἀ. **2.** Οἱ Ἑλληνες ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς: Ovid. m. 7, 142. Val. Fl. 3,86. 4,737. **3.** Οἱ Ἑλληνες ἐν τοῖς Θηβαῖοις: Stat. Th. 10,187 (779. 11,21). **4.** Οἱ Ἑλληνες τῆς Ἀχαΐας καὶ τῆς καθόλου Ἑλλάδος. Verg. A 6,837: (*Mummius*) *caesis insignis Achivis* (ὁ Μόμμιος ἔνδοξος ἐπὶ τῇ σφαγῇ τῶν Ἀχαιῶν) (πρβλ. ἀντίστοιχον *Aiax*... *servatis clarus Achivis* ἔνδοξος ἐπὶ τῇ διασώσει τῶν Ἀχαιῶν Hor. s. 2,3,193). Iord. Rom. 214.

2. Achaeus, ἰ, ἀ. Ἀχαιός. **1.** βασιλεὺς τῆς Λυδίας, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου, ἀδελφοῦ τῆς Λαοδίκης, ἥτις ἐγένετο σύζυγος τοῦ Σελεύκου Β' βασιλέως τῆς Συρίας, φονευθεὶς ὑπὸ Ἀντιόχου Γ', Ovid. Ib. 299. Iust.

prol. 30. 2. ἄλλος τις ὃν ἀπέκτεινε Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης *Iust. prol. 27 (Adaeum G). 3. ποιητής τις καὶ vates. Ovid. Ib. 541. Οὖσ. **Achaei**, ὄrum ἄ. Ἀχαιοὶ τοῦ (Εὐξείνου) Πόντου περὶ τὸν Καύκασον οἰκοῦντες. *Id. 1. Achaeus 2.

Achamenēs, is, ἄ. Ἀχαμένης, υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἀδελφὸς τοῦ Ξέρου, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. *Iust. prol. 3,3 (ἄ. γρ. Acthamenes).

Acharistio (Acar- Non.), ὄnis, ἄ. Ἀχαριστίων, τίτλος ἀπολεσθείσης κομωδίας τοῦ Πλαύτου. Plin. 14,92.

acharistum, ī, οὖ. ἀχαρίστον (κολλύριον). Cels. 6,6,6 (ἐλλην.).

Acharnae, ārum, θ. Ἀχαρναί (ν. Μαινίδιον [Μενίδι] Ἀττικῆς) Stat. Th. 12,623. **Acharneūs**, eī, ἄ. (τρισυλ.) Ἀχαρνεύς. Sen. Phaedr. 22 (codd. acharnan).

1. **acharnē (acarnē)**, ēs, θ. εἶδος ἰχθύος ἀγνώστου (εἶδος λάβρακος [*Perca labrax* L]?) Lucil. 22 (50 M). Plin. 32,145 acharne. πρβλ. Enn. (Hedyph. frg. 10 [π. Apul. apol. v. 10 ἐν 39,3 κατὰ διόρθωσιν τοῦ *Saumaise* acarnae ὀρμηθέντος ἐκ τοῦ ἄνωτ. χωρίου τοῦ Λουκιλίου]) πρβλ. ἐλλ. ἀχάρνας (**Αριστ.*), ἄχαρνος (**Αθήν.*), Ἀχαρνὼς (*Καλλ.*).

2. **Acharnē**, ēs, θ. Ἀχάρνη, πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας. Plin. 4,32. ἄ.λ.

Achēmenidēs, ī. Achaeemenes τέλ.

Acharneūs, ī. Acharnae.

Acharrae, ārum, θ. Ἀχάρραι, πόλισμα τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας. Liv. 32,13,13. ἄ.λ.

1. **Achātēs**, ae, ἄ. (αἰτ. -ēn, κλ. -ē καὶ ἀφ. -ē). 1. Ἀχάτης, ὁπαδὸς τοῦ Αἰλείου ἀνδρείος καὶ πιστὸς (μὴ ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν). Ἐν τῇ Αἰλαιάδι πάντοτε ἐν τέλει τοῦ ἑξαμέτρου [i. Acestes ἐν τέλει] Verg. A 1,120 κ.ἄ.πολλ. Ἐπίθ. : fidus (fortis, magnus, rapidus, comes, dux) V. 2. ποτ. τῆς Σικελίας παρὰ τὸν (ἢ τὴν) Σελινούντια (ν. *Dirillo* ἐν *Val di Noto*) εἰς οὗ τὰς ὄχθας ἀνευρέθη τὸ πρῶτον ὁ ἀχάτης. Plin. 3,90 πρβλ. 37,139. Sil. 14,228. Isid. orig. 14,6,34. (Περὶ τοῦ ἐτύμου τῆς λέξεως i. Serv. εἰς Verg. A 1,312. 6,159 ἀλλὰ καὶ Verg. A 1,174).

2. **achātēs**, ae θ. (sc. gemma) Plin. 37,5. 139. (Τούτου κατὰ Πλίνιον ε.ἄ. ὑπῆρχον διάφορα εἶδη (ὡς cērachātes [κηραχάτης], haemachātes, iaspachātes, leucachātes, smaragdachātes [i.λλ.]).

Achaton, ī, οὖ. Ἀχατον, ὄρος τῆς Αἰτωλίας. *Plin. 4,6 (ν.λ. Acanthon [i.λ.] κ. Agathon).

Achāz, ἄκλ. Ἀχάζ, βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα. Iord. Rom. 52. 53. Isid. or. 5,39,17 (Acaz).

Achelōus (-ōos ποιητ.), ī (αἰτ. -ōum κ. -ōon, κλ. -ōe, ἀφ. -ōō). ἄ. 1. Ἀχελῷος (-ώιος), ὁ μέγιστος ποτ. τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος πηγάζων ἐκ τῆς Πίνδου (νῦν Ἀσπρος ἢ Ἀσπροπόταμος), ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἐθεωρεῖτο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τῶν Σειρήνων (Ovid. m. 5,552). Plin. 4,5. Ovid. am. 3,6,103. *Pr Me St Luc.* — Κατὰ προσωποπ. : Ἀχελῷος (θεότης) Ovid. m. 8,549.

f. 2,43. Sen. H.O. 496. Stat. Th. 7,416. 2. μνμ. = aqua ὕδωρ (πρβλ. Serv. εις Verg. georg. 1,80 και 1,9 pocula Acheloia [i. κατωτέρω]) Ovid. f. 5,343. Macr. s. 5,18,9. **Achelōis**, idis (αἰτ. πλθ. -as), θ. Ἀχελώϊς, νύμφη τοῦ Ἀχελφου. Cora 15. Κατὰ πλθ.: α) αἱ Σειρήνες Ovid. m. 5,552. β) αἱ Ναϊάδες (πρβλ. Achelous 2) Col. 10,263. **Achelōias**, adis, θ. Ἀχελωϊάς, ἐπίθ. τῶν Σειρήνων. Ovid. m. 14,87. Sil. 12, 33. **Achelōius** 3 Ἀχελώϊος, Ἀχελφός α) τοῦ ποτ. Ἀχελφου. arbusta (litora, stagna) St. β) τοῦ θεοῦ Ἀχελφου. cornua, Callirhoë (θυγάτηρ τοῦ Ἀχελ.) O. γ) τοῦ ὕδατος τοῦ Ἀχελ. (πρβλ. Achelous 2). pocula (ποτήριον ὕδατος) Verg. g. 1,9 (Macr. s. 5,18,9). δ) Αἰτωλός. arva Stat. Th. 1,453. heros (ὁ Τυδεὺς) αὐτ. 2,142.

Achenun (-ē-?) flumen, ποταμὸς τῆς Ἀραβίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον Plin. 6,147. **ἄ.λ.**

Acherbās (Acerbās), ae, ā. Ἀχέρβας, κατ' ἀρχαιοτάτην παράδοσιν θεῖος καὶ σύζυγος τῆς Elissa ἢ Διδούς, ἱερεὺς τοῦ Τυρίου Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Διδούς Πυγμαλίωνος. Iust. 18,4,5 κ.ἄ. Ὑπὸ τοῦ Βεργιλίου (Ain. 1,343 κ.ἄ.) ὁ σύζυγος ὀνομάζεται Sychaeus (κ. Sychaeus ἀπαξ A 343) Συχαῖος, Συγχαῖος.

Acherinī, ōrum, ā. λαὸς καὶ κάτ. τῆς πόλεως Acheria ἢ Achera ἐν Συκελίᾳ. *Cic. Verr. 3,103 (ν. Sclerini [i.λ.]).

Acherōn, ontis (αἰτ. -em E Ma κ. -onta V H O Si, ἀφ. -e), ā. Ἀχέ-

ρων. 1. ποτ. τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἡπείρῳ (ν. Φαναριώτικος κ. Μαυροπόταμο), Liv. 8,24,3. Plin. 4,4. 2. Acheron (κ. Acherōs Liv. 8,24,11), ποτ. τῆς Κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων (νῦν *Mucone* ἢ *Acrici* καὶ *Lese*) Liv. 8,24,3. Plin. 3,73 (καὶ οἱ κάτ. Acheruntinī αὐτ.). Iust. 12,2,14. 3. ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον Val. Fl. 4,594. Amm. 22,8,17. Ἴδ. καὶ Acherusia τέλ. 4. μυθικὸς ποτ. τοῦ Ἄδου, ὅστις ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Ταρτάρου σχηματίζει τὴν Στύγα ἐξ ἧς ὁ Κωκυτός. *Ci V H O Pr Luc Se* κ.ἄ. (i. Acheruns). Μνμ. : α) ὁ Ἄδης (= inferi) Enn. tr. 203. Cic. p. red. 2,25. Verg. A 7,312. g. 2,492 : avarus (= insatiabilis). Hor. c. 1, 3,36 κ.ἄ. Φράσεις : Acherontem adibo Enn. ἔ.ἄ. -onta movebo (= extrema experiar θὰ κινήσω γῆν καὶ οὐρανόν) πρβλ. πᾶσαν μηχανὴν μηχανᾶσθαι, πάντα κάλων ἐντείνειν, πάντα λίθον κινεῖν, ἐπὶ πᾶν ἐρχεσθαι) Verg. A 7,312. -onta fūgit (ἐτυχεν ἀθανασίας, αἰωνιότητος) Hor. c. 3, 3,16. β) θεότης τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἄδου. Cic. n. d. 3,43. Ovid. m. 5, 541. Verg. A 7,91. Sen. Ag. 607.

Acherontia, i. Acheruntia (Aceruntia).

Acherōs, i. Acheron 2.

Acherūns (ἀρχαιότ. τύπος τοῦ Acheron), ntis, ā. Ἀχέρων (αἰτ. -untem καὶ -unta, ἀφ. -unte. Ἴδ. ἐν τέλει). *Trag. inc.*, *P Lu N* (ἀπαξ). Σύντ. : μετὰ τῶν προθ. ad ex ab ἢ ὡς τὰ ὀνόμ. πόλεων (μεθ' ἀπλῆς αἰτ. ἢ μεθ' ἀπλῆς ἀφ. ἢ ἀφαιρ. τοπικ.) Ache-

runti ἐν τῷ Ἄδῃ Plaut. Capt. 689. 998. Merc. 606. Poen. 431 (ἰ. κατωτ.). Truc. 749. praemittere aliquem ad Acherunta (στεῖλλω εἰς τὸν Ἄδην, φονεύω) *P*, abire ad Ach. (ἀποθνήσκειν) *P*, ab Acherunte Nep. Dion 10,2. Acheruntest (= Acherunti est) Plaut. Poen. 431. *Μιτρφ*. Acheruntis ostium (τὸ στόμιον τοῦ Ἄδου, ὅπερ κατ' ἀρχαίαν δοξασίαν εὐρίσκεται ἐν τόπῳ βαρέως ὄζοντι, λοιμώδει, μεμολυσμένῳ) Plaut. Trin. 525. Acheruntis pabulum (Ἄδου θήγμα, τροφή, ἄξιος θανάτου) Plaut. Cas. 157. ulmorum Acheruns (ἀστεῖως = servus vapularis δοῦλος μαστιγίας, δοῦλος πτελεότριψ [= ulmitriba Plaut. Pers. 278] ἥτοι ῥάβδοι πετέλναι εὐρίσκουσιν ἄδοξον τέλος θραυόμεναι ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ μαστιγουμένου [ῥαβδιζομένου] δούλου) Plaut. Amph. 1029 (πρβλ. vae illis virgis miseris quae hodie in tergo morientur meo αὐτ. Capt. 650). Ἰδ. ulmitriba.

→ Acheruns θ. Plaut. Capt. 999 nulla Acheruns καὶ ἄλλος ποιητ. παρὰ Cic. Tusc. 1,37. — Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς λ. Acheruns εἶναι μακρά (ā-) ἐν τῇ παλαιᾷ ποιήσει (πλὴν ἐν χωρίῳ τοῦ Ennius π. Cic. Tusc. 1,48 καὶ παρὰ τῷ Πλαύτῳ μετὰ το-
νουμένην συλλαβήν. Παρὰ Λουκρητίῳ πάντοτε εἶναι βραχεῖα (ǎ-).

Acherūsius, ἰ. Acherusius.

Acheruntia καὶ **Aceruntia**, ae, θ. (Acherontia ἔνιοι *codd.*), Ἀχεροντία κ. Ἀχεροντίς (Προκ.), πόλισμα ἐπὶ ἀποτόμου ὑψώματος τοῦ ὄρους Vultur τῆς Ἀπουλίας, ἐν τοῖς συνό-

ροις τῆς Λευκανίας, νῦν *Acerenza*. celsae nīdus Aceruntiae Hor. c. 3, 4,14 (πρβλ. ἡμέτ. ἡλίβατος).

Ac(h)erontinī, ἰ. Acheruntinī.

Acherunticus 3 (ἐσχηματισμ. κατὰ τὸ sōns-sonticus), τοῦ Ἀχέροντος, τοῦ Ἄδου. regiones (senex) *P*. Ὀδσ. **Acherunticus**, ἱ, ἄ. ὁ τυμβογέρων, σοροδαίμων, μελλοθάνατος [μὲ τὰ δυὸ πόδια στὸ τάφο] (= capularis ἰ.λ.) Plaut. Mil. 627. — Παράλληλος τύπος Acheruntius. Acheruntia sacra Serv. εἰς Verg. A 8,398.

Ac(h)eruntinī, ὄrum ἄ. ἔθνος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων παρὰ τὸν ποτ. Ἀχέροντα (= Acheron 2). Plin. 3,73 (Aceruntinī).

Acherūsīs, idos, θ. Ἀχερουσίās (Ἀπολλ. Ῥόδ.), Ἀχερουσίς (Μελέαργ.) ἄκρη ἢ Χερρόνησος τῆς Βιθυνίας (ἐνθα λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἄντρον [specus] δι' οὗ ὁ Ἡρακλῆς κατέβη ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα' Ξεν. Ἀν. 6,6,2' ἰδ. Acherusia κ. Acherusius γ) Val. Fl. 5,73.

Acherūsīus (παλαιότ. τύπ. Acherunsius) 3. Ἀχερουσίος. α) τοῦ Ἀχέροντος, τοῦ Ἄδου. Acherusia templa Enn. tr. 70. Lucr. 1,120. 3,25. 86. Varr. l. 8,6 (Cic. Tusc. 1,48 Acherūsia templa) = αἱ χώραι, τὰ βασίλεια τοῦ Ἄδου. Acherusius lacus (Ἀχερουσία λίμνη [ἐν Καμπανίᾳ μεταξὺ Μισσηνοῦ καὶ Κύμης, νῦν *Lago della Collucia*]) Sen ep. 55.6. -usia palus Cumis vicina (ν. *Lago del Fusaro*) Plin. 3,61. πρβλ. καὶ Acherusius umor Sil. 13,397. -usia vita (ὁ ἐν τῷ Ἄδῃ ταλαίπωρος βίος τῶν διὰ τὰς κακὰς πράξεις ὑποκειμένων

εἰς βασάνους) Lucr. 3,1023. β) τοῦ εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον ἐκβάλλοντος Ἀχέροντος. -usius specus (ἀρσ., κοιλότης, ἄντρον τῆς Βιθυνίας, δι' οὗ ἐνομίζετο ὅτι ὑπῆρχε κατάβασις εἰς τὸν Ἀθην δι' ἧς κατῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν κύνα Κέρβερον' (i. ἄνωτ.) Mel. 2,51 (πρβλ. Plin. 6,4. Amm. 22,8,17 καὶ Acherusis). γ) τοῦ ποτ. Ἀχέροντος ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου. -usia aqua Liv. 8,24,3 (πρβλ. Acherusius amnis ὁ ποτ. τῆς Θεσπρωτίας Iust. 12,2,3) Plin. 4,4. Ἰδ. Acheron 1. **Acherusia**, ae, θ. (i. Acherusius β καὶ Acheron 3) Mel. 1,103: iuxta specus (θηλ.) est Acherusia.

Acherrās, ae, ἄ. Ἀχέρρας, υἱὸς τοῦ Ἰάρβα, βασιλέως τῆς Μαυριτανίας, ἀδελφὸς τῆς γενναίας παρθένου Asbūtē. Sil. 3,299.

ācheta, ae, ἄ. (δωρ. ἀχέτας), ἡχέτης (μεγαλόσωμος ἄρρην τέτιξ, κν. τζίτζικας, τζίτζικι, οἱ μικρότεροι τούτων λέγονται tettigonia [πλθ. τοῦ tettigonium]). Plin. 11,92. 93.

Achillās, ae (αἰτ. -am, σπαν. -ān), ἄ. Ἀχιλλᾶς. 1. στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου Β', φονεὺς τοῦ Πομπηίου. Caes. civ. 3,111,1. Luc. 6, 618 κ.ἄ. 2. πλαστὸν ὄνομα νέου ἀκολάστου. Mart. 3,91,3 (πρβλ. αὐτ. 7,57,1).

1. **achillēa**, ae, θ. (sc. herba) καὶ **achillēos**, ī, θ. ἡ Ἀχιλλείος (βοτάνη, πόα, τοῦ Διοσκ. ὁ στρατιώτης χιλιόφυλλος), χρησιμοποιοῦμεθα κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς ἱασιν τοῦ Τελέφου. Plin. 25, 164 (achillea). 25,42 (achilleos).

2. **Achillēa** κ. **Achillīa**, ae, θ.

Ἀχιλλεία. 1. νῆσος (πρότερον λεγομένη Leuce Λευκή καὶ Macarōn) Plin. 4,93 (ν. Φιδονήσι, Τουρκ. Jılan-a-dási), ἀντικρὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰστρου μετὰ μυθικοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Mel. 2,98. Plin. ἔ. ἄ. 2. Ἀχιλλεία, νῆσος πλησίον τῆς Σάμου. Plin. 5,135.

Achillēis, ī, Achilles.

Achillēum (Achillium), ī, achillium.

Achillēon, ī, οὐ. Ἀχιλλεῖον, πόλις ὄχρῶρ ἐν Τρωάδι πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὸ Σίγειον ἀκρωτήριον, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μυτιληναίων. Plin. 5,125.

Achillēos Dromos, Ἀχιλλέως (Ἀχιλλείος ἢ Ἀχιλλήιος) δρόμος, χειρόσνησος τῶν βορ. ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βορυσθένου. Mel. 2,5. Plin. 4,83 (πρβλ. 22,8,41).

Achillēs (Achilleus τρισυλλ. Cic. ad Brut. 1,6,2), γεν. -is (b. *Hisp. V O Iu* κ.ἄ.), -ei (*V H* [ἔξ ὀνομ. Achilleus, § 91], -i (*P Acc. V H Pr*) καὶ -eos (Cic. ad Brut. ἔ. ἄνωτ.). δοτ. -ī (*E Ci V O Se* κ.ἄ.). αἰτ. -en (**O Pr Se Iu* κ.ἄ.), -em (*P Ci Sall. frg. V H O Pr* κ.ἄ.) -ea (Luc. 10,523), καὶ -eum (Eutr. 9,23). κλ. -ē *O* καὶ -es (Plaut. Mil. 1054). ἀφ. -ē *Ci, O* (πάντοτε ἐν τέλει ἐξαμέτρου) καὶ -ē (Hor. s. 2,3,193. Prop. 4,11,40). 1. Ἀχιλλεὺς υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος. Thetidis filius *H, Pelides V H O*, ἐγγονος τοῦ Αἰακοῦ Aeacides *O*, πατὴρ τοῦ Πύρρου ἢ Νεοπτολέμου, ἐκ Φθίας τῆς Θεσσαλίας ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Αἰμονία.

Phthiūs *H*, Thessalus *O*, Haemonius *O*. Κυριώτ. ἐπιθ. καὶ ἄλλοι διορισμοί: honoratus *Se*, cristatus *V*, velox (ποδώκης, πόδας ὠκύς, λαιψητοδρόμος) *O* (πρβλ. dromos Achillēos [i. Achillēos dromos]), magnus *V O*, ingens (πελώριος) *O*, magnanimus (καρτερόθυμος, μεγάθυμος) *O*, fortis (κρατερός) *O*, indomitus minis *Se*, armipotens *V*, bello potens (ἀρήιος) *Ap*, immitis (ὠμόθυμος, ἀμειλικτός) *V*, impiger (ἀκάμας, ἀκάματος) *H*, iratus *H*, saevus (ὠμός) *V* κ. ἄ., insolens (ὑπερήφανος) *H*, ferreus *O*, iracundus (ἐρίθυμος, δξύχολος) *H*, clarus (κλυτός) *H*, primus Graecorum *Sall. frg.*, Troiae victor *H*, discipulas Chironis *Pl*, Graium murus (πύργος, ἔρκος Ἀχαιῶν) *O*, virgo Achilles (ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λυκομήδους) *St*, falsus Achilles (ὁ Πάτροκλος περιβεβλημένος τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέως) *Sen. Ag.* 619. fortunatus *Cic. Arch.* 24 κ. ἄ. ἄ. — *Μιτρο.* ὡς ὄνομα προσηγορικόν, ἥρως (παλληκαρῆς). age, mi Achilles, ... serva illam pulcrum pulcer *Plaut. Mil.* 1054. alius (ὁ Τοῦρνος) iam partus Achilles (δεύτερος, ἄλλος Ἀχ., ὠραιότερος καὶ ἰσχυρότερος ἥρως) *Verg. A.* 6,89 (πρβλ. *Gell.* 2,11,1 ἐνθα ὁ *L. Sici-nus Dentatus* φέρεται ἐπονομασθεῖς διὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Achilles Romanus' ἐπ. *Val. Max.* 3,2,21). Ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. *Petr.* 129,1: funerata est illa pars corporis [τ. ἔ. mentula] quā quondam Achilles eram). 2. Ἀχιλλεὺς λατρευόμενος. *Cic. n. d.* 3,45. **Achillēus** 3 Ἀχίλλειος. ma-

nūs (cuspēs, manes, equi) *O*, Achillēo... more (ὡς ἄλλοτε ὁ Ἀχιλλεὺς [τὸν Τέλεφον] οὕτω καὶ ὁ Αὐγυστος τὸν Ὀβίδιον) *Ovid. trist.* 1,1,100. stirps *V*, Achillēa busta (ὁ τύμβος, ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως [ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ὄχθης]) *Stat. s.* 5,1,36. *nudas effigies tenentes hastam...* Achilleas vocant (γυμνὰ ἀγάλματα φέροντα δόρυ... καλοῦσιν Ἀχίλλεια) *Plin.* 34,18. *Μιτρο.* Achilleo... co-urno **Prop.* 2,34,41 (i. Aeschylēus). **Achillidēs**, ae (αιτ. -ēn), ἄ. Ἀχιλλεΐδης, ἀπόγονος τοῦ Ἀχιλλέως: α) Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, Pyrrhus Achillides. *Ovid. ep.* 8,3. β) εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀχιλλέως. *Ovid. Ib.* 301.

achillium (Achillium), ī, οὐ. ἀχίλλειον (πρβλ. Ἀριστ. *I. Z.* 5,14,2), εἶδος σπόγγου μαλακοῦ (ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο αἱ γραφίδες [κν. πινέλλα, οἱ penicilli] τῶν ζωγράφων). *Plin.* 9,148 (κατὰ τινὰς *Euspongia officinalis* ἢ νῦν ἐν τῷ ἐμπορίῳ *fine douce du Levant* καλουμένη).

Achina, ī. 2. Acina.

Achinapōlus, ī, ἄ. Ἀχινάπολος (ἢ Ἀχινάπολις?), ἀστρόνομος **Vitr.* 9,6,2 (ν. Athenodorus *R*). Ἰδ. 2. Acina.

Achivī, ī. Achaeus.

achlis (αιτ. -in), θ. ἄγριον ζῷον τῆς Σκανδιναβίας (τοῦ γένους τῶν ἄλκεων, ὅπερ ταυτίζουσι πρὸς τὸ alces [i. λ.]). *Pin.* 8,39. 1 ind. 8,16.

Achē, ēs, θ. Ἀχνη, νῆσος τῶν Ῥοδίων, ἢ μετέπειτα Casos. **Plin.* 5,133 (νῦν Hagne *M*). Ἰδ. καὶ Astrabe.

Achollitānus 3 τῆς Ἀχόλλης (i. Achulla κ. Acylla).

Acholius (Acol-), iī, ἄ. Ἀχόλιος (ἢ Ἀσχόλιος), ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Iord. Rom. 315.

Achōreūs (Acōr-) (ait. -ea), ἄ. ὄνομα γηραιοῦ ἱερέως τῆς Ἰσίδος. Luc. 8,475 κ.ἄ. (Acoreus).

Achradina, ae, θ. Ἀχραδινή, Ἀχραδίνη, τὸ σπουδαιότατον καὶ τὰ μάλιστα κατωκημένον τμήμα τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Cic. Verr. 4,119. Liv. 24,22,12. 24,33,9. 25, 30,8 κ.ἄ.

achras, adis, θ. ἀχράς, ἀγρία ἀχλαδέα (ἀγριαχλαδιά, ἀγριαπιδιά, κν. γκορτζιά) καὶ τὸ ἄγριον ἄπιον (ἀγριάχλαδο, γκόρτσι). Col. 7,9,6. 10,249 κ.ἄ.

Achulla (Ἀχόλλα Στράβ., Ἀχόλλα Πτολ. Ἰδ. κ. Acylla). Ἐντεῦθεν **Achollitānus** 3 τῆς Ἀχόλλης. Plin. 5,30 καὶ **Acyllitānī** (Acillitānī) b. Afr. 33,5.

achynops, ἀχύνωψ, φ. Plin. 21, 89. 101 (Θεόφρ. I. Φ. 7,11,2 καὶ κύνωψ Θεοφρ. ἐ.ἀν. 7,7,3), πιθ. *plantageo altissima*.

Acī, drum ἄ. γένος τοῦ Κανκάσου. Plin. 6,17. ἄ.λ.

accia, ae, θ. (*acu-īā), νῆμα, κλωστή, Γλωσσ. ῥάμμα. Cels. 5,26, 23. Titin. 5. *Πρμ.* : hic mihi dixit etiam ea quae oblitus sum; ab aciā et acu mi (= mihi) omnia exposuit (μοῦ τὰ διηγῆθη ὅλα λεπτομερῶς, ἀπὸ ῥάμμα. ἔως βελόνι δηλ. ἀκριβέστατα, μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα. Petr. 76,11. (Ἰδ. καὶ 1. acus).

Acidalia, ae, θ. Ἀκιδαλία (ἐπί-

κλησις τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς ἐν Ὀρχομενῷ Ἀκιδαλίας κορήνης, ἐνθα ἐλούοντο αἱ Χάριτες, θυγατέρες τῆς Ἀφροδίτης. Verg. A 1,720 (i. Serv. αὐτ.). **Acīdalius** 3 Ἀκιδάλιος, τῆς Ἀφροδίτης. mater Acidalia (ἢ Ἀφροδίτη) Verg. A ἔ.ἄ. nodus (ὁ κεστός, ἡ ζώνη τῆς Ἀφροδίτης) Mart. 6,13,5. arundo (Κνίδιος κάλαμος [ζωγραφικῆς]. Mart. 9,13,3.

Acidanēs, is, ἄ. ὄρος τῆς Περσίας (ἐν ᾧ εὐρίσκεται ὁ πολύτιμος λίθος atizdē ἀτιζών). Plin. 37,147. ἄ.λ.

acidātus 3 (acido δέξω), μτφρ. cun Timagene... homine acidatae linguae (...ἀνθρώπου δηκτικῆς, πικρᾶς γλώσσης) Sen. contr. 10,5,22 (a.l. acidae [i.l.]).

(**acidē**), ἐπίφρ. μΣ (acidus), negat sibi unquam acidius fuisse (λέγει ὅτι δὲν εἶδεν ἡμέραν πικροτέραν, χειροτέραν) Petr. 92,5. ἄ.λ.

Acidīnus, i, ἄ. ἐπών. τῆς πληβείας gens Manlia (Cic. de or. 2, 260. Att. 4,3,3. agr. 2,64), ἐπ. Att. 12,32,3. epist. 4,12,2. Liv. 26,23,1. 27,4,4. 42,49,9 κ.ἄ. Vell. 2,8,2.

Acidula aqua. Lyncestis aqua quae vocatur Acidula (ῥῥωρ μεταλλικὸν ὑποξυ (ἔχον τὰς μεθυστικὰς ιδιότητας τοῦ οἴνου)) Plin. 2,230.

Acidulus fons. Plin. 31,9 (πρβλ. Vitr. 8,3,17). Ἰδ. καὶ acidulus.

acidulus 3 (ὑπκρ. τ. acidus), ὑποξυς, ὑπόξινος (ξινούτσικος). Aniciana (*pīra*) acido sapore iucunda (τὰ Ἀνικ. [μεταφθινοπαρινὰ] μῆλα γεύσεως ὑποξίνου...) Plin. 15,54. *pīra* -a (ἀπὸ τοῦ *sucus* ἔχοντα τὸ ὄνομα) Plin. 15,55. Περὶ τῆς Lyncestis

aqua quae vocatur acidula (ὕδωρ μεταλλικὸν ὕποξυ) καὶ τοῦ fons Acidulus ἰ.λ. Acidula.

1. **acidus** 3 μετ' οὐδ. συγκρ. acidius, κ. Υ (aceo). 1. δριμύς, δξύς, ὄξινος (ξινός) τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὄσμην. pocula laeti fermento (= hordeo fermentato) atque acidis imitantur vitea sorbis ([οἱ Σκύθαι διάγουσι τὰς νεκρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος παίζοντες καὶ] εὐχαριστημένοι ἀπομιμοῦνται [ὑποκαθιστῶσι] τὰ ποτήρια οἴνου, τὸν οἶνον μὲ χρῆθην ὑποστᾶσαν ζύμωσιν καὶ μὲ ὄξινα ὅα [μὲ ξινοὺς καρποὺς τῆς ὄας, κν. σουρβιάς. Ποτὸν ἐλαφρῶς ἰοσιπνευματῶδες παρεμφερὲς πρὸς τὸν ζῦθον) Verg. g. 3,380. sapor uvae (ἀντ. dulcis) Col. 11,12,68. -a grana uvae *Co*, lac (γάλα ὄξινον, δξύγαλα, ξινόγαλα) *Pl*, inulae (ξιδᾶτα ἑλένια [ἔσθιόμενα ὡς ὀρεκτικά]) Hor. s. 2,2,44 (πρβλ. inulae amarae αὐτ. 2,8,51). exhalare acidus ex pectore ructūs (ἐρευνγμούς, *ξεψίματα*) Lucil. frg. 100 (136 *M*). pituitam acidam effudit (ὁ ναυτιῶν) Cels. 1,3 p. 17,30. acidā oblita cretā (ἀληλιμμενη [ἡ Θαῖς πρὸς ἀποφυγὴν κακοσμίας] διὰ κρητίδος διαλελυμένης κυρίως εἰς ὄξος) Mart. 6,93,9. acidissimum acetum (δριμύτατον, πολὺ δυνατόν ὄξος) Plaut. Pseud. 739. — Οὐσ. (πλθ.) α) acida, *drum*, οὐ. τὰ ὄξινα φαγητὰ (ἀντ. dulcia) Plin. 10,195. β) τὰ ὀξέα (τοῦ στομάχου) Plin. 20,176. 2. *μτφρ.* ἀηδής, ἀποκρουστικός, ἀπαρέσκων, ἀπάρεστος, δυσάρεστος, ὀχληρός. capiticum (μελωδία ἀποκρουστικὴ εἰς τὴν ἀκοήν) Petr. 31,6. sonus (τραχὺς

ἤχος) Petr. 69,5. quod petis, id sane est invisum acidumque ([ἐπὶ φαγητοῦ] ἀηδές, δυσάρεστον [εἰς τοὺς δύνο]) Hor. ep. 2,2,64. homo... superioribus acidus ac molestus *Se*, acidae et amarae nuptiae (γάμος ἀπάρεστος καὶ πικρὸς) Apul. m. 5, 30,8. homo acidae linguae (πικρόγλωσσος, δηκτικός) *Sen. contr. 10, 5,22 (νῦν acidatae [ἰ.λ.]). — *Πρμ.*: ubicumque dulce est ibi et acidum invenies Petr. 56,6 (= τὸ δὴ λεγόμενον πικρῷ γλυκεῖ μειμιγμένον Πλάτ. Φίληθ. 46 πρβλ. καὶ Plaut. Pseud. 63).

2. **Acidus** (ἔπων. τοῦ Placidus ἐπὶ τὸ ἀστεῖον). Placidum quod is acerbis naturā esset Acidum... dictum invenio Quint. 6,3,53.

aciēs, ēī, θ. (ἐκ τοῦ aceo ὡς ser-ies spec-ies, πρβλ. acēscō καὶ ācer) A) ἀκμή, ἀκωκή, αἰθῆρ [ἡ κόψη]. securium Cic. Verr. 5,113. falcis (κλαδευτήρος) Verg. g. 3,365. hastae *O*, rostri *Pl*, gladii *Cu*, unguium *Pl*, mera acies *ferri* (σιδήρου τὸ στόμωμα, χαλυβδινὸν στόμωμα, ἡ σκληρυνσις τοῦ σιδήρου [διὰ βαφῆς] Plin. 34,144. 145. *ferri* (ἡ ἀκωκή τοῦ βέλους) Verg. A 11,862 πρβλ. Όμ. Δ 123), aciem hebetare ἢ praestringere (ἀμβλύνειν, ἐκωφοῦν τὴν μάχαιραν, καθιστῶ ὀλιγώτερον κοπτεράν) *Pl* (ἀντ. excitare ἢ trahere θήγειν, ἀκονίζειν, τροχίζειν [ἐπὶ τῆς ἀκόνης] *Pl*). *Συννεκδχ.* stric-ta acies (ξίφος ἐστομωμένον [= κοπτερόν]) Verg. A 6,291. B) 1. τροπ: patimur hebescere aciem horum auctoritatis (ἀνεχόμεθα νὰ ἀμβλύνε-

ται ἡ δύναμις, ἡ ἀξία τοῦ κύρους τοῦ-
των) Cic. *Cac.* 1,4 (πρὸ βλ. *hebetare*
aciem imperii Sen. *clem.* 1,11,2 καὶ
Amm. 18,3,7). 2. μτφρ.: α) ἡ δύνα-
μις τοῦ ὁρᾶν, ὁρασίς, ἀκμή, δξύτης
ὁράσεως κ.τ.τ. *acies oculorum* (*P*
Lucil. Ci C O Pl κ.ἄ.) καὶ ἀπλῶς
acies: *acies vestra sensusque vin-*
citur (ἡ δξύτης τῆς ὑμετέρας αἰσθή-
σεως, τοῦ ὁρᾶν, ἡ ὁρασίς ὑμῶν ἐκ-
θαμβοῦται, νικάται, ὑποχωρεῖ) (*Cic.*
rep. 6,19. *incolumis acies* (ἀκεραία,
καλὴ ἀντ. *caecitas* τυφλότης) *Cic.*
fin. 5,84. *quantum acie possent*
oculi servare sequentum Verg. *A*
6,200. *aciem oculorum alicui prae-*
stringere (ἀμβλύνειν, ἀμαυροῦν τὴν
ὄψιν) *Pl*, *cupit ipsa* (= *sponte sua*)
pupula (= κόρη ὀφθαλμοῦ) *ad te*
sibi (σχεδὸν = *suam*) *dirigere aciem*
(βλέμμα) *Catull.* 63,56. — β) ἡ δύ-
ναμις τοῦ νοῦ, δξύνοια. *ad eam rem*
habeo omnem aciem (*sc. ingenii*
ἔχω ὅλην τὴν πρέπουσαν δεξιότητα
πνεύματος, ἀγγίνοιαν) *Plaut. Mil.*
1028. *acrem in omnis partis aciem*
intendere (ἐντείνω τὴν δξύνοιάν μου
πανταχοῦ) *Cic. Tusc.* 4,38. *aciem*
ingenii (*animi, mentis*) *praestrin-*
gere, hebetem (facere). ἡ *hebetare*
(ἀμβλύνειν τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ, τὸν
νοῦν) *Cic. div.* 1,61. *div. in Caec.*
46. *Phil.* 12,3. *Tusc.* 3,33 (πρὸ βλ.
animo calliginem offundere *Cic.*
Tusc. 5,6), *animi aciem caecare*
(τυφλοῦν τὴν δξύτητα τῆς ψυχῆς) *Cic.*
Tusc. 5,39. *animi obtusior acies*
(τῶν φρενῶν, τοῦ νοῦ, τῆς ψυχῆς
δξύτης ἡμβλυμένη πῶς, πνεῦμα οὐχὶ
διαπεραστικόν) *Cic. Cato* 83. β) ἐπὶ

τῆς λάμψεως τῶν ἄστρων *stellis*
(δοτ. κτητ.) *acies obtunsa* (λάμ-
ψις ἀμαυρά, ἐπεσκοτισμένη [θαμπή])
Verg. *g.* 1,395. *solis acies* *Apul.*
m. 2,9. γ) κόρη, γλῆνη (τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ) = *pupula, pupilla*. *Cic. n. d.*
2,142. *Lucr.* 3,411. 4,691. 718.
Apul. Pl. 1,14. *Cels.* 6,6,39. *glau-*
cā oculorum acie ([ἄνθρωποι] ἔχον-
τες κναυποράσιον κόρην ὀφθαλμῶν)
Plin. 7,12. δ) συνεκδοχ.: ὀφθαλ-
μὸς *Lucr.* 2,420. 3,362. *sanguis*
in eam aciem torquens ἡ *volvens*
aciem (τὸν ὕφαιμον ὑπ' ὀργῆς ὀφθαλ-
μὸν στρέφων) Verg. *A* 7,399 (πρὸ βλ.
ἡμέτ. ὕφαιμον βλέπειν *Αἰλιαν.* *Z.*
I. 3,21) *Ovid. epist.* 17,32. *Sen.*
Ag. 945: *excessit abiit currus ef-*
frēno impetu effugit aciem (ἐξώπιος
[μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου] ἐγένετο,
ἐξηφανίσθη). *Plin.* 8,107: *acies ei*
perpetua (οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ [τοῦ κο-
ροκότα] εἶναι πάντοτε ἀνοικτοί). 3.
l.l. στρατιωτ. α) μέτωπον στρατοῦ συν-
τεταγμένου πρὸς μάχην, παράταξις, ὁ
παρατεταγμένος πρὸς μάχην στρατός
(κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν πορείᾳ
agmen). *acies prima C* (ante *pri-*
mam aciem [ἐν προμάχοις] *V*), -es
secunda C, *postrema S*, *conferta*
C, *pedestris V L*, *navalis Ta*, *aciem*
struere V L (*instruere C Ci L*),
legiones ἢ *milites in acie consti-*
tuere C, *in acie stare Ci*, *in acie*
(κατὰ στόμα) ἐν μετώπῳ) *resistere*
N (*consistere C*), *aciem tenere C*,
-em *firmare subsidiis L*, -em *du-*
cere C, -em *promovere* (*ordinare*,
constituere, *restituere*, *amplecti*)
L, -em *circumire* (κυκλῶ, περικυ-

κλῶ) Caes. civ. 2,41,5. 3,93,4. 94,4 (αὐτ. 94,5 = περιεῖμι, περιέρχομαι), -em circumvenire (κυκλῶ, περικυκλῶ, ὑπερφαλαγγίζω) Caes. civ. 1, 40,5. 3,85,3. *3,94,4 (ιδ. ἀνωτ. circumire). non me Philippis versa acies retro... extinxit (ἡ ἐν Φιλίπποις τροπή, φυγή, κατατρόπωση) Hor. c. 3,4,26. β) μάχη. Pharsalica *Ci*, in acie cecidit *Ci*, in aciem prodire *Ci* (egredi, descendere *L* [πρβλ. in certamen *Ci*]), exercitum in -em producere *N* (copias *C*), acie (in acie *Caes. g. 7,64,2 [*a.l.* acie]) dimicare *L*, decernere *C*, in acie (in proeliis *C*) cadere ἢ in acie caedi (πίπτω ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης) *L*, sine vulnere sine ferro sine acie victi *L*, gubernatorem in tempestate in acie militem intelleges Sen. dial. 1,4,5. acie pugnare *P Ci*, acie excedere *C*. *Μιτρο*. (ἐκ τῆς στρατιωτικῆς τέχνης). α) ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμιλούντων ἐν τῇ ἀγορᾷ (*in foro*) ἐν τοῖς δικαστηρίοις κλπ. Cic. Scaur. 20. Brut. 222. de or. 1,252. 147,157. Liv. 6,15,3. Tac. dial. 26,8. 32,5. 37,12' καὶ γενικῶς: Plaut. Epid. 547. Cic. leg. 3,14. Tusc. 2,60. or. 42. Sen. ep. 85,1. β) ἐπὶ ζώων: Sen. nat. 4,2,14. Plin. 8,23. 9,31. 11,58. Col. 9,9,7. γ) ἐπὶ πραγμάτων: horrida... acies Vulcania (= ignea acies κύματα πυρὸς Ἡφαιστείου) Verg. A 10,408 (πρβλ. Ἰλ. I 468 διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο). stat caeli diversa acies (ἐπὶ ἀνέμων) Stat. Th. 8,425 πρβλ. καὶ Sen. dial. 10,10,1. Plin. 8,107 (ιδ. ἀνωτ. B 2 τέλ.). Amm. 14,7,13: ut serpens... districtā dentium acie stridens.

→ ἀρχ. γεν. ἐν. acie *Caes. g. 2, 23,1 (aciei *B² h*). b. Afr. 51,6. Sall. h. frg. 1,41 καὶ acii Mat. carm. 7 (π. Gell. 9,14,14).

Acila, ae, θ. Ἀκίλα (βραδύτ. Ocēlis [γ. Ocaelis] Ὁκηλῖς *Πτολ.* i. Ocēlis), λιμὴν ἐμπορικὸς τῶν Σκηνιτῶν Σαβαίων (ἐν τῇ Arabia Felix) ἐξ οὗ ἀπέπλεον εἰς τὰς Ἰνδίας. Plin. 6,151. *δ.λ.*

Acilius, ii, ᾱ. Ἀκίλιος (ὄν. γένους πληβείου τῶν Avioleae, Balbi, Glabrones). 1. C. Acilius, ῥωμ. χρονογράφος, ἑλληνιστὶ γράφας (πρβλ. καὶ Claudius, qui annales Acilianos ex Graeco in Latinum sernonem convertit Liv. 25,39,12. Graecos Acilianos libros Liv. 35,14,5). Cic. off. 3,115. Ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῆς Ῥωμ. Συγκλήτου (155 π.Χ.) ὥς διεργμηνεὺς τῶν φιλοσόφων Καρνεάδου Διογένης καὶ Κριτολάου. Gell. 6,14,9 (πρβλ. Macr. s. 1,5,16). 2. Ἀκίλιος, στρατιώτης τῆς X. λεγεῶνος ὅστις διὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ παρεβλήθη πρὸς τὸν Κυνέγυρον. Val. Max. 3,2,22. Suet. Iul. 68,9 πρβλ. Ἡροδ. 6,114. Πλουτ. Καῖσ. 16). 3. Ἀκ., νομομαθὴς ἐπικαλούμενος Sapiens. Cic. Lae. 6. leg. 2,59. 4. M'Acilius Glabrio (Μάντιος Ἀκ. Γλαβρίων), πραιτωρ (198 π.Χ.) ὕπ. (191 π.Χ.), νικητὴς τοῦ Ἀντιόχου (190 π.Χ.) καὶ ἔπειτα τῶν Αἰτωλῶν, πολιορκητὴς τῆς Ἀμφίσσης. Liv. 36, 14,1 ἐξ. 37,5,1 ἐξ. 5. M'Acilius Glabrio, πρεσβευτὴς (210 π.Χ.) πέμπεται εἰς Πτολεμαῖον τῆς Αἰγύπτου πρὸς χορηγίαν σίτου Liv. 27,4,10

(πρβλ. καὶ αὐτ. 25, 2). **6.** M'Acilius Glabrio, ὕπ. (91 μ.Χ.) διαταγῇ τοῦ Δομιτιανοῦ παλαίσας πρὸς λέοντα κατέβαλε καὶ τῷ 95 μ.Χ. ἐξορισθεὶς τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοῦ ἐθανατώθη (quasi molitor rerum novarum) Suet. Dom. 10, 4. Iuv. 4, 94. **7. Acilia**, αἰ, θ. θυγάτηρ τοῦ Acilius Lucanus (ῥήτορος κ. δικηγόρου ἐν Κορδύβῃ τῆς Ἰσπανίας), πατὴρ τοῦ ποιητοῦ M. Annaeus Lucanus. Suet. v. Luc. 76. Reiff. Tac. ann. 15, 56, 4. 71, 12. **Acilius** 3 Ἀκίλιος, τοῦ Ἀκίλιου. lex α) (de intercalatione τοῦ 191 π.Χ.) τοῦ ὑπάτου M'Acilius Glabrio. Macrobi. s. 1, 13, 21. β) lex (de repetundis τοῦ 123/122 π.Χ.), ψήφισμα τοῦ δήμου προτάσει τοῦ δημάρχου (M') Acil. Glabrio. Cic. Verr. I, 51 (ὁ αὐτὸς νόμος καλεῖται atrox Vic. Verr. II 1, 26). Υἱὸς τοῦτου ὁ M'Acilius Glabrio (praetor δικαστηρίου δικάζοντος de repetundis τὸν Verres. Cic. Verr. I, 14. 29. 41. 51. 52. II 1, 30. 5, 76. 163), ὕπ. 67 π.Χ. Cic. Phil. 2, 12. **Acilium** compitum (Ἀκίλιος σχιστὴ ὁδὸς [σταυροδρόμι] ἄγνωστον ποῦ τῆς Ῥώμης κειμένη) Plin. 29, 12. **Aciliānus** 3. annales καὶ graeci libri. Ἰδ. ἀνωτ. ἀρ. 1. **Aciliānus**, ἰ, ἀ. (ἐπωνυμία διαφόρων γενῶν) Plin. ep. 1, 14, 7. 2, 16, 1.

Acilla, ἰ. Acylla.

Acimincum, ἰ, οὐ. πόλ. τῆς Παννονίας Amm. 19, 11, 8. Ἰδ. κ. Acincum.

1. **acina**, ἰ. acinus.

2. **Acina** (Ach.), αἰ, θ. πόλις τῆς Αἰθιοπίας παρὰ τὸν Νεῖλον. Plin. 6, 184. Ἐντ. **Achinapōlus** (ἰ.λ.).

acīnacēs, is (αἰτ. -em καὶ -ēn, ἀφ. -e), ἄ. (ἱρανικὴ λ.) παρ' Ἡροδότῳ ἄκινάκης (βραχὺ καὶ εὐθὺς ξίφος), μάχαιρα δίκωπος (ἐγχειρίδιον βραχὺ καὶ πλατὺ, ἴδιον τῶν Περσῶν Μήδων καὶ Σκυθῶν κατὰ μῆκος τοῦ δεξιοῦ -μηροῦ φερόμενον [Val. Fl. 6, 701] ἐνῶ τὸ ξίφος ἐκρέματο ἐξ ἀριστερῶν) καὶ γεν. δηλοῖ τὸ ξίφος *Ta Fl Cu Io*. — Medus Hor. c. 1, 27, 5. **acinace** stricto Curt. 4, 15, 30.

acinārius 3, τῶν σταφυλῶν. **acīna** (κάδοι χωρητικοὶ σταφυλῶν) Varr. r. 1, 22, 4.

Acincum (Aquin-), ἰ, οὐ. Ἀκούινκον *Πτολ.* [Ἀκούιγκον, -ιγγον, Ἀκούμιγκον], ἄλλοι Ἀκιγκον), πόλις δχυρὰ τῆς κάτω Παννονίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Δουνάβεως (ν. *All — Ofen* ἢ *Buda vecchia* πρὸς B. τοῦ *Ofen*) Amm. 30, 5, 13. 14. Ἰδ. κ. Aciminicum.

Acinippō (κ. -ipō ἐπὶ νομισμ.) Ἀκινιπῶ (*Πτολ.*), πόλις τῆς Βαιτικῆς (ὅπου νῦν ἐρείπια θεάτρου καὶ ναοῦ ἐπὶ ὄρους παρὰ τὴν *Ronda la Vieja*) Plin. 3, 14.

acinos, ἰ (αἰτ. -on), θ. ἄκινος, ἄγριον βασιλικὸν (φυτὸν λίαν εὐοσμὸν) Plin. 21, 174, ἰ. καὶ ocimum.

acinōsus 3 (acīnus). 1. ῥαγώδης, ὁμοῖος πρὸς ῥᾶγα βότρυος, εἰς σχῆμα ῥαγὸς σταφυλῆς: *asarum* (τὸ ἄσαρον) est semine acinosum (εἰς σχῆμα acīni) Plin. 21, 174. *asphodelus* caulis acinosi (ὥς πρὸς τὸ χρωμα) Plin. 21, 109. 2. πολυστάφυλος, πυκνόρραξ, πυκνορρώξ. *vites* *Plin. 14, 40 (νῦν *racemosissimae* [ἰ.λ.]).

acinus, ἰ, ἀ. (καὶ **acinum**, ἰ,

οὔ. *Cato Co Pl*). 1. μικρὸς σφαιροειδὴς καρπός, ἰδίᾳ ἢ ῥᾶξ (ῥώγα) τοῦ βότρυος, τῆς σταφυλῆς (καὶ τῆς σταφίδος = *uva duracina* Suet. Aug. 76,3. *passa* Plin. 7,44) *Cato agr.* 112,2. 3. Varr. Men. 523. Col. 11, 2,69. *acini vinaceus* (τὸ γίγαρτον, ὁ βοτρυὸν πυρὴν) Cic. *Cato* 52. Col. ἔ.ἄ. -a *mucida* (εὐρωτιῶντα) aut *vitiosa* (= corrupta βεβλαμμένα Col. 12,39,2) Col. 12,39,12. 2. ῥαγώδης καρπὸς ἄλλων δένδρων ἢ θάμνων π.χ. τῆς ἀκτῆς (κν. σαμπούκου) ἐκ μικρῶν ῥαγῶν καρπός, τοῦ κισσοῦ Plin. 15, 100 ἔξ., τοῦ κισσανθέμου Plin. 15, 116, τοῦ *ligustrum* Plin. 24,74, τοῦ στρύχνου Plin. 21,177 τοῦ μεσπίλου Plin. 15,84, τῆς ῥοιᾶς Plin. 13, 112. Πλθ. κατ' οὐδ. γένος **acina**, *drum* τὰ γίγαρτα *Cato agr.* ἔ.ἄ. 3. νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἐν εἶδει θρόμβου προσομοιάζοντος πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ *acinus*, τὸ σταφυλόμα *Cels.* 7,11. → *acina*, ae, θ. *Catull.* 27,4 (κατὰ τὸν *Gell.* 6,20,6).

acipēns, eris (νεώτ. τύπος τοῦ *acupēns* *Lucil.* 1003 [1240 *M*], Cic. fin. 2,91 κ.ἄ.), ἄ. θαλάσσιος ἰχθύς (θεωρούμενος σπάνιον καὶ ἐξαιρετικὸν ἔδεσμα ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων), ἀκκιπήσιος (παρ' Ἀθηναίων καὶ τῷ *Λυδῶ* [ὅστις αἰτίατ. ἔχει ἀκκῆ-πῆνησερα], ἀκκιπήσιν *Γλωσσ.*). Τινὲς ταυτίζουσι τὸν ἀκπ. τῇ μερσίῃ [κν. *μερσίνη*], τῷ ἔλλοπι ἢ ὀξυρύγχῳ [κν. *ξυρρύχι* κ. *στουργιόνι*]. *Plaut.* frg. 19 *L* (π. *Macr.* s. 3,16,1 ἔξ.), Cic. *Tusc.* 3,43. fin. 2,25. *Hor.* s. 2,2, 46. *Ovid.* hal. 134. Plin. 9,60. 32, 145. 153. *Mart.* 13,91,1,

→ Σπάν. ἐν. *acipēns*, αἰτ. -em *Mart.* ἔ.ἄ. καὶ *titl. acupēns* *Paul.* Fest. 22,13.

Aciris, is (*Acīris*?), ἄ. Ἀκίρις, ποτ. Λευκανίας ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος (ὁ νῦν *Agri* κ. *Aciri*). *Plin.* 3,97. Ἐντ. Ἰσως *Lucanus* *Acir* **Stat. silv.* 2,6,64 (*ager cod.*).

1. **Acis**, idis (αἰτ. *Acin*, κλ. -i), ἄ. 1. Ἀκίς, μικρὸς ποτ. πηγάζων ἐκ τῆς Αἴτνης καὶ ἐκβάλλων πρὸς Β. τῆς Κατάνης εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος (νῦν *fiume di Iaci*). *Ovid.* f. 4,468. *Sil.* 14,221. Ἰδ. κ. *Serv. ecl.* 9,39 *Acis fons*... 2. ποιμὴν Σικελὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Σιμανθίδος υἱὸς εὐειδῆς οὗ τῷ κάλει ἐξεκαύθη ἡ Γαλάτεια. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος μεταμορφώθη εἰς ποτάμιον θεόν. *Ovid.* m. 13,749 ἔξ.

2. **Acis**, idis, θ. Ἀκίς, μιὰ τῶν Κυκλάδων, ἡ Σίφνος, πρότερον λεγομένη *Acis* καὶ *Meropia*. *Plin.* 4,66. ἄ.λ.

Acisalitae, i. *Arsilachitae*.

Acitavonēs (κ. *Agitabonēs*), λαὸς τῶν Ἀλπεων. *Plin.* 3,137. ἄ.λ.

Acitoali (κ. *Achoali*), *drum*, ἄ. λαὸς τῆς Βλ. *Arabia Felix*. **Plin.* 6,157 (νῦν *Toali*).

acclasis, is, θ. *tunica ab humeris non consuta* (χιτὼν ἀνοικτὸς ἐπὶ τῶν ὤμων?). *Paul.* - *Fest.*, p. 20, 11 *M*.

Acissae, ārum, ἄ. λαὸς Ἰνδικός. **Plin.* 6,67 (ν. *Calissae*). ἄ.λ.

āclys (γραφὴ τῶν ἀρίστων χογρ.), ydis, θ. (μετασχηματισμὸς πιθανὸς τοῦ ἀ γ κ υ λ ί ς), ἀγκυλῖς, ἀγκύλη, εἶδος

μικροῦ ἀκοντίου (Non. 554) ῥιπτο-
μένον μετὰ προσσητημένου ἱμάντος
(flagellum) πρὸς ἐπαναφορὰν του.
Verg. A 7,730 ἔξ. Val. Fl. 6,99.
Sil. 3,363, 8,550.

Acme (αἰτ. -ēn), θ. Ἀκμή, ὄν.
γυναικός. Catull. 45 *pass.*

Acmodae (Aemodae), ἄrum, θ.
ἑπτὰ νῆσοι πρὸς Β. τῆς Μ. Βρετανίας
*Plin. 4,103 (ν. Haemodae). *ἄ.λ.*

Acmon, onis (αἰτ. -ona O), ἄ.
Ἀκμων (Ἰερόκλ. αἰτ. Ἀκμῶνα). 1.
υἱὸς τοῦ Κλυτίου (ἀδελφοῦ τοῦ Μνη-
σθέως), ἑταῖρος τοῦ Αἰνείου ἐκ Λυρ-
νησ(σ)οῦ (δθεν Lyrnēsīus = Φρύγιος)
Verg. A 10,127. 2. ἑταῖρος τοῦ Διο-
μήδους. Pleuronius, fervidus. Ovid.
m. 14,484 (καὶ 497). **Acmonidēs**,
ae, ἄ. Ἀκμονίδης, εἷς τῶν τριῶν
Κυκλάπων βοηθῶν τοῦ Ἡφαίστου
(ὁ αὐτὸς λέγεται Pyracmon [Pyrag-
mon] Verg. A 8,425) Ovid. f. 4,
287 (ἄλλως ὀνομάζεται παρ' Ἡσιόδῳ
Θεογ. 140).

[**Acmonia**, ae, θ. Ἀκμονία πόλις
τῆς Μεγ. Φρυγίας, ἢ ν. *Ahatkoi*], ἐντ.

Acmonēnsis, e, τῆς Ἀκμονίας. ci-
vitas (legati) Cic. Flacc. 34. *Ὁδο.*
πλθ. **Acmonēnsēs**, ium, ἄ. οἱ κά-
τοικοι τῆς Ἀκμονίας, Ἀκμονῖται,
Ἀκμονεῖς Cic. Fl. 34. 36, 38. Plin.
5,106.

acnua (agnua Grom., Isid. or.
15,15,5), ae, θ. (μορφολογικῶς συνά-
πτεται πρὸς τὸ ἄκαινα?), μέτρον ἄγροῦ
(= āctus quadratus 120 □ πόδες).
is modus (δηλ. *actus quadratus*)
acnua latine appellatur. Varr. r.
1,10,2. Col. 5,1,5 (ἰδ. *actus* 1 γ).

acoenonoētus, ī, ἄ. (ἀκοινο-
νότος). contumaciter adroganter
ἀκοινονότῳ (ἀκοινωτήτως
Klotz) Cic. Att. 6,1,7. in quibus
(ἐν ᾗ ἐπιστολῇ) non inesset adro-
gans ἀκοινονότητον ([ἀκοινώνη-
τον Müll. - Klotz] = λέξεις ἀπάδου-
σαι εἰς πολιτισμένον ἄνθρωπον) Cic.
Att. 6,3,7. ἀκοινονότοι... homines
estis (μικρὰς ὀρθοφροσύνης) Gell.
12,12,4. discipuli custos... acoeno-
noētus (ἐπὶ παιδαγωγοῦ ἐστειρημένον
τοῦ κοινοῦ νοῦ καὶ ὀρθῆς ἄρα κρίσεως)
Iuv. 7,218. Πρβλ. καὶ *Plin. ep. 3,9,8
habet gloria... quiddam ἀκοινώ-
νητον (D, v.l. ἀκοινονότητον).

Acotēs, is, ἄ. (Ἀκοίτης? [ἐκ τοῦ
α- τοῦ ἀθροιστ. + κοίτη τρόπον τινα
= ἀεικίνητης]. 1. ὑπάσπιστής (δπλο-
φόρος) τοῦ Εὐάνδρου καὶ εἵτα ἑταί-
ρος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πάλλαντος. se-
nior Verg. A. 11,30. aevo confec-
tus αὐτ. 11,85. fidus Stat. s. 2,1,
93. 2. εἰς Μαιόνιος (Λυδὸς) ἢ Τυρ-
ρηνὸς (Ἐτροῦσκος), κυβερνήτης Τυρ-
ρηνικῆς πειρατικῆς νεῶς. Ovid. m.
3,577 ἔξ. (582. 696). 3. στρατιώτης
Θηβαῖος. Stat. Theb. 8,444.

acoetis, is, θ., ἀκοίτης, ἢ σύζυ-
γος, ἢ γυνή τινας. Amphitryonis
acoetin Alcmenam (πρβλ. Ὀμ. λ.
266 ... Ἀλκμήνην... Ἀμφιτρώωνος
ἀκοίτην). Lucil. 473 (542 M).

? **acoetum** Plin. 11,38 i. acetum.

acolūthus, um, ἀκόλουθος. Οὐσ.
acolūthus, ī, ἄ. (παρὰ τοῖς χριστια-
νοῖς), ὁ ἀκόλουθος. acolythi graece,
latine cēroferārīi (κηροφόροι) Isid.
or. 7,12,29.

Σελ. 512, στήλ. β', στ. 9 ἀντὶ Cist. 643 γρ. Men. 1054.

> 521, μετὰ τὸ λῆμμα **aceratos** πρόσθετες λῆμμα **Acerbās**, i. Acherbas.